Ümit Sami Yaşar

- şiirler -

Yayın Tarihi:

27.10.2026

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Adın durur şuramda

Ki durur adın şuramda..

Ne zaman bir rüzgâr eski bir mevsimi getirip omzuma dokunsa,
İlk seni hatırlar içimdeki sessizlik.

Bir şarkının arasına gizlenmiş olursun,
Bir kokunun içinde,
Bir gökyüzünün mavisinde.

Belli olmaz,
Belki bir gün karşılaşırız.
Belki de hiç...

Ama bil ki,
Senden geriye kalan en büyük hatıra,
Gidişin değil;
Hâlâ içimde yaşayan adındır...
Ki durur hala şuramda...

Ümit Sami Yaşar

Ağır bir sonbahar

Uzak bir vapur düdüğü
gecenin kalbine dokunurken,
Ben hâlâ aynı pencerede
dönmeyecek bir mevsimi bekliyorum.

Ve içimde,
sana söyleyemediğim cümleler kadar
ağır bir sonbahar taşıyorum..

Ümit Sami Yaşar

Ahmet kaya ya

Ahmet Kaya ya..

Bir gün Ahmet diye bir çocuk doğdu, Malatya da bir yerde
yüreği insan ve memleket sevgisi dolu.
biraz ayaklanınca, tahta sazıyla çaldı, söyledi.
minicik parmakları,
boncuk gibi pırıl pırıl gözleriyle,
ve bir gün geldi taşındı ekmek derdindeki ailesiyle İstanbul a.

sonra büyüyüp serpildi,
aldı sazı eline,
ve en güzel en yiğit anneler için,
saçlarına yıldız düşmüş tüm anneler için çaldı söyledi,
şafak vakitlerinde türkülerini.

ve sonra kiraz ağacında yırtıldı gömleği
engellendi konserleri, sözleri
çocukluğundan arta kalan bilyaları, topacını aradı şarkılarında
kimi zaman içerden çıkan adam oldu
kimi zaman ailesinden uzak bir baba,
Gülten inde yareler açtılar
mutluluğu aradı mahpus damlarında.

artık yorgundu,
susmayacaktı
susturulamadı da
inanca saygı, düşünceye özgürlük, dedi sadece
ve çok uzakta öyle bir yerin varlığına inandı hep
anlamadılar
sadece bu ülkeyi böldürtmeyeceğiz demişti oysa
üzerine kaşıklar, çatallar attılar, saldırdılar durmadan
ve saat 4 te yağmurlarla
yüreğinde yığınların hüznüyle gitti
bir daha dönemeyeceği gurbet ellere.

yakamozdu, hasretinden prangalar eskitmişti
birde ömrünü
yaşamak ağrısını asmıştı urgan gibi boynuna
karşısında bir başkadır benim memleketim diye haykıranlar
onun kadar sevdiler mi acaba bu memleketi, bilinmez.

mavi gökyüzünü ona dar ettiler
yaz da olsa kışta olsa üşüyorum dedi Avrupanın bilmem neresindeyken
sevdiğinden memleketinden uzaksa insan : üşür
üşür ölüm bile...
ve yıllarca sonra özür dileseniz
verseniz hakkını ne olur ki
öldükten sonra geri dönmez ki artık Ahmet yüreğinde sancısıyla
dönmez ki atılan kaşıklar bıçaklar yuhalamalar..

ve bugün
geçer önünden Paris sokaklarında bir garip cenaze arabasıyla

dudağında yarım bir sevdanın hüznüyle..
suçu saz çalmakmış oysa
dudağından eksik etmediği halkların kardeşliği
umut ve ütopyalarmış..

Ümit Sami Yaşar

Anılar unutulanlar

Bazen yüzünü bile unuttuğun bir sevdiğinin resmini bulunca,
Resmine parmaklarınla dokunursun,
Sanki dokunsan hafızan tazelenecek,
Dokunsan o tanıdık ağırlık zihninden silinip gitmekten vazgeçecekmiş gibi,
Yüreğin kırk parçaya bölünür hani..
İşte öyle bir şey seni düşünmek..

Gözlerin çizgisi,
Gülüşün kıvrımı,
Bakışın o tanıdık ağırlığı...

O fotoğrafa bakıp parmaklarının ucunda hissettiğin o sızıyla baş başayken,
İnsan sormadan edemiyor:
Bu kadar yakıcı bir özlem,
Geçmişte kalmış güzel bir anının diyetimi,
Yoksa yarım kalmışlığın hiç sönmeyen ateşi mi?

O an göğsünün tam ortasında bir şey çatırdar.

Araya giren zamanın acımasızlığı,
Soğuk kadar yakıcı,
Beklenen ama bir türlü yağmayan yağmur kadar kuru..

Ümit Sami Yaşar

Artık

Artık hiçbir yağmur beni anlatmıyor

Her yanım sırılsıklam olsa
Boğulsa da hayallerim
Tuz-buz olsa da hayat
Ne çıkar ki bundan sonra..

Yarınlardan önce geçmişi anlatsana bana
Bir kere daha
Hem de hiçbir şeyi atlamadan anlat
Çocukluğumdan bahset mesela
Hayallerimi de söylesene
Bilmezsin değil mi?

Bilinir mi bir hayat
Takvim yapraklarına hapsettikten sonra kendini
Ve zaman yenikse zaten
Ne çıkar yağmur yağsa olanca gücüyle
Bir daha
Bir daha
Son bir defa daha

Artık hiçbir yağmur beni anlatmıyor.
Sen bana ilk sevdamdan bir fasl-ı muhabbet geç istersen,
Yanına küçük bir not düşersin daha sonra,
Anamın, babamın hasretinden..

Islanmışlığımıza da aldırma
Zaten boğulmuşuz bir kere hayat denizinde
Rıhtımlar çok uzak kalmış
Boş ver yağmuru
Yağsın artık gönlünce
Nasıl olsa artık bir sözü kalmadı benden yana

Islanırız
Biraz da üşürüz belki de sonra
Bir de sigarayı yaktın mı
Boş ver be!
Üfle dumanını olabildiğince yükseğe

Bağırırız istersen gücümüz yettiğince de
Nasıl olsa artık hiçbir yağmur beni anlatmıyor
Biz anlatırız kendimizi bilmeyenlere..

Ümit Sami Yaşar

Aşk Belası

Kurtuluş yoktur, aşk belasından.
İçmişsen bir kere şarabından,
Canın çeker de çeker gayrı,
Sen bıraktım desen de;
O bırakmaz peşini..

Görmüyon mu? Yunus'u,
Divane oldu da,
yine de dönmedi yolundan,
Bırak 'deli' desinler ne olacak,
Çamurda olsa her yanı,
'Altın' olan gene altın..

Sen bırak ötesini, berisini,
Yol senin , meşk senin,
Gönül senin, derya senin,
Yürü yürüdüğünce,
Yüz gücünün yettiğince,
Dikeni görünce,
Dalgaya çarpınca dönmek;
Yakışır mı?
'Sevdim' diyene..

Ümit Sami Yaşar

Aşkın rengi

Aşkın rengi olmaz,
Ya siyahtır yada beyaz.
Çiçek gibi belli etmez rengini..

Ya ışık olur hayata bembeyaz,
Yada derin karanlık en sarp uçurumlarda..

Ne gölgesine sığınabilirsin fırtınada,
Ne bir iz bırakabilirsin ardında.
Ya yakar kavurur dokunduğu yeri,
Ya da sessizce düşer gecenin ortasına...

Bir kere düştün mü o uçurumun eşiğine,
Dönüşü de yoktur, pazarlığı da...
Hangi tarafa düşersen düş,
Kendi rengine boyar seni zaman.

Ne mola verir soluklanmaya,
Ne de bağışlar yarı yolda kalanları..

İki renkten ibaret bu koca ömürde,
Ya lekesiz bir ak-la kalırsın,
Ya da o kapkaranlık hüsranla...

Ümit Sami Yaşar

Aynı değiliz biz

Biz seninle aynı olamayız ki,
Ben sevdiğimi incitmem be güzelim..

Ben bir heves uğruna gönül kırmam, ah almam.
Bir tatlı söze, içten bir gülüşe ömrümü adarım da;
Yine de incitmekten korkar, sakınırım.

Sen her tartışmayı bir zafer,
Her sessizliği bir yenilgi sanırsın.
Oysa sevmek, zafer kazanmak değil;
Aynı siperde omuz omuza durabilmektir.

Biz seninle aynı gökyüzünün altında,
Bambaşka iklimlerin insanlarıyız.
Sen fırtınayı seversin, ben sığınak olmayı…

O yüzden zorlama güzelim,
Ne sen benim gibi sevebilirsin,
Ne de ben senin gibi vazgeçebilirim..

Ümit Sami Yaşar

Ayrılık

Artık,
Aynı odanın içinde,
Birbirimizin sesini tanıyan
Ama ruhunu tanımayan iki yolcuyuz.

Ne kapı çalar,
Ne saat ilerler.
Zaman,
Kırık bir aynanın önünde,
Kendini seyreden yaşlı bir adam gibi ağırlaşır..

Sonra susarsın...

Bazı sessizlikler,
Bin cümleden daha gürültülüdür..

Ve geriye,
Birbirinin adını unutmayacak kadar yakın;
Birbirinin yüreğine ulaşamayacak kadar uzak iki insan kalır.

Sonra yine susarsın..

Ümit Sami Yaşar

Bak göreceksin

Bak göreceksin!
Bir gün unutacağım seni.
Seni düşünmeden uyuduğum bir
gecenin sabahında,
Seni mutlaka unutacağım.
Senin ise
Sevgimden haberinin olmadığı gibi
Unuttuğumdan bile haberin
olmayacak..

Ben kovulmuşken
hayatın anlam veremediğim bir
yerinden
Yalnız ve umarsızken
Ve sana olan hasretimi anlatırken
dizelere
Biliyorum
Senin aklına benim ismim bile
gelmeyecek..

Ve yasakmışçasına sevginin
büyüsüne
Hayatın , gündüzün ve gözyaşlarının
öteki yüzüne
Ben, ben değilmişçesine sığınırken
Ve ölümü yaşatırken bütün
duygularım
Biliyorum
Senin 'iç'in inadına mutlulukla dolu
Ve benden habersiz..

Ve seni düşünürken
Kaybetmişken kendimi
sensizliğin keman tellerinde,
Müzisyenin elleri nasıl dolaşırsa
notaları,
İşte bende öyle dolaşıyorum
Sensizlik sokağında bir başıma..

Ve büyümüş bir çocukluğun,
Okundukça çoğalan bir hayat hikayesine gömülmesi,
Hızlanan nabız atışları ,
Gün lekesi miraslar,
Küskün omuzlu seyirler,
Ve ben yalnızken hayat karmaşasında;
Sen en güzel gül bahçesinde,
Benden habersiz..

Ve ben bir başıma iken
Umutsuzluk karanfilini koparmışken
dalından,
Uzaklıklar gittikçe büyürken

gözbebeklerimde,
Kapanmışken sana giden yolun
kapısı da,
İçimdeki korkunun sebebini
anlayamasam da
Ve sensizliğin coğrafyasında,
Buzulu çözülmemiş inançlar
gezinirken.
Ve umudun o yitik yüzeylerini
tanırken bir bir,
Ve ben seni severken
Ve sen benden halâ habersizken..

Bak göreceksin!
Bir gün unutacağım seni
Seni düşünmeden uyuduğum bir
gecenin sabahında
Seni mutlaka unutacağım!
Senin ise,
Sevgimden haberinin olmadığı gibi
Unuttuğumdan bile haberin
olmayacak,
UNUTTUĞUMDAN BİLE...

Ümit Sami Yaşar

Bakma öyle

bakma bana öyle,
ben yabancın değilim!
gece ayazında vurgun yemiş güller gibi,
sürgün edildim acıların orta yerine.
ve ben seni yalnızlığımda daha çok tanıdım,
bir sancı gibi indin yüreğimin orta yerine..

bakma bana öyle,
ben yabancın değilim!
bir zamanlar onsuz olamadığınım,
geldim sana işte!
yalım ateşi gecelerin orta yerinde
yüreğime vuran gece ayazı misali benimsin işte!
şuanda tam karşındayım:
bakma öyle,
ben yabancın değilim..

Ümit Sami Yaşar

Başkaları bilmez

Başkaları bilmez beni,
Ben senin yanında çocuğum,
Seninle şen, şakrak..

Dizlerimde saklıdır o eski yaralar,
Sen öpünce geçer, öyle inanırım.
Koca bir dünyayla savaşırım da,
Senin gülüşünle bir tek, çocuk kalırım..

Ümit Sami Yaşar

Belki bir gün

Belki bir gün yine,
Aynı gökyüzüne bakarız.
Sen yıldızları sayarsın,
Ben seni…

Yağmur yağar sonra,
Senin gözlerinden öper damlalar,
Ben gönül kabıma doldururum,
Mutluluk yağmurlarında ıslanman için..

Ümit Sami Yaşar

Belki bir gün yine

Belki bir gün yine,
Aynı gökyüzüne bakarız.
Sen yıldızları sayarsın,
Ben seni…

Ve işte o an,
toprak kokar karanlık.
Gece, fabrikaların bacalarından dökülen simsiyah bir duman değildir artık,
gece, senin gözlerindir.

Herkes uykudayken bu koca şehirde,
Yalnızca bizim hatıramız nöbet tutar.
Zaman geçer, sokaklar boşalır,
Adımların izi kalır kaldırım taşlarında.

Ben ne zaman gökyüzüne baksam,
Işığın vurur karanlığın en uç noktasına.

Belki bir gün, o aynı gökte
Yollarımız kesişir bir tebessümle.

Sen yine yıldızlara gülümsersin,
Ben ise sadece senin varlığına…

Ümit Sami Yaşar

Bırak aksın bırak

Hangi yeller esti de savurdu umutlarını,
Hangi fırtına kırdı o narin kanatlarını?

Kim kuruttu gözlerindeki sevgi pınarlarını,
Ve kim doldurdu kalbine bu taş parçalarını.

Oysa,
Ne o pınarlar sonsuza dek susuz kalır,
Ne de bu yürek taşların yükünü taşır.

Artık,
Bırak aksın bırak,
İçinde biriken ne varsa,
Taş bile erir belki,
Sular kalbe akarsa..

Ümit Sami Yaşar

Bin kere sevmek

Yaşamak bu olmamalı aslında,
Bin kere yaşamalı,
Bin kere sevmeliyim seni.

Ve bininci ölüşümde,
Sende ölmelisin benimle,
Yeniden doğup,
Sevebilmem için..

Ümit Sami Yaşar

Bir gün

Bir gün illa ki gelirim yanına,
Ya sövüp saymaya,
Ya omzunda ağlamaya..

Ya bütün kırgınlıkları yüzüne vurmaya,
Ya da tek bir söz etmeden boynuna sarılmaya.

Belki yıllar sonra, saçımda aklarla,
Belki tükenmiş, paramparça umutlarla.
Ya hesap sormaya, ya affolmaya...

Öfkem de sevdama dahil, hüznüm de,
Bir gün illa ki düşerim yollarına..

Ümit Sami Yaşar

Bir mucize olsun

Bir mucize olsun hayatımızda
Mesela yağmur yağmasın en güzel günümüzde
Sonra en sevdiklerimiz gitmesin ansızın
Hani yağmurdan sonra gökkuşağı çıkar ya
Görmek için bekleriz ya hep
İşte öyle beklemeyelim sevdiklerimizi

Bir mucize olsun hayatımızda
Trenlerin ardından bakakalanlar gibi olmayalım hep
Garda duman altında kalıpta
Geride bırakılanlar
Umutsuzca sevenler gibi olmayalım mesela

Bir mucize olsun hayatımızda
Güller hiç solmasın mesela
Sana hep gülüm derdim ya
Gönül alışkanlığı işte
Ne zaman bir çiçek görsem
''gülüm'' deyip
Kokunu içime çeker gibi koklarım

Bir mucize olsun hayatımızda
Adını unutayım mesela
Dost meclislerinde adın geçince
Sızlamasın burnumun direği
Sızlamasın bu Mecnun, bu Ferhat'ın yüreği
Kapıyı ayağımla kapatınca
Kimse seslenmesin mutfaktan ''yapma böyle'' diye

Bir mucize olsun hayatımızda
Hani bazen birinin hep yanımızda olmasını isteriz ya
Ve de sonra bir doğum günü pastanın üstündeki muma üfleriz ya
Bir dilekle beraber
Aynen öyle işte
Kabul olacakmış gibi sanki

Bir mucize olsa hayatımızda
Herkes sevdiğine kavuşsa keşke
Ama öyle değil işte;
senin sevdiğin, seni sevmiyor bazen
Bazen, gönül sevse de dil söylemiyor
Ne bileyim işte
Hatlar karışıyor sevenler kavuşamıyor

Bir mucize olsun hayatımızda
Dün bugün yarın her neyse işte
Mutlu olduğumuz ne kadar an varsa yaşasak
Kaybetmesek sevdiklerimizi
Gecemizi karanlığa boğan ne varsa
Söküp atsak hayatımızdan

Bir mucize olsun hayatımızda
Gidenlerin hepsi dönsün
Annem babam hiç ölmesin
Sen hiç gitmemiş ol mesela
Mesela radyolar hep bizim şarkımızı çalsın
Kafesteki kanaryamız hiç kaçıp gitmesin avuçlarımızdan

Bir mucize olsun hayatımızda
Hani bazen mutluluklar dileriz sevdiğimize ama
Gönül sensiz mutlu olmasını istemez
Yine de seviniriz ya bağrımıza taş basarken
Hani o taş kafamızı yüreğimizi parçalasa da o anı yaşamasak deriz ya
İşte o anların hiç biri olmasa

Bir mucize olsun hayatımızda
Seçim yapmak zorunda kalmayalım
Nihayetinde her seçim yanlış karar oluyor zamanla
Aklımız gönlümüz hep seçmediğimizde kalıyor
Mesela gitmek gibi
Mesela gitmen gibi
İstesen de istemesem de kaderimizi yaşamak gibi

Bir mucize olsun hayatımızda
Yokluğunda çektiğim acıların hepsi silinip gitsin hafızamdan
Adını her duyduğumdaki karın ve yürek ağrılarım
Seninle oturduğum parklarda sensiz oturduğum günlerin sancıları
Saksıda solan senin diktiğin Cezayir menekşeleri çiçek açsın yine
Çiçek açsın ömrümün son baharında gönül bahçem

Bir mucize olsun hayatımızda
Bir sabah eylül yağmurlarıyla uyanalım
Sonra ıslanmış toprak kokularıyla merhaba diyelim yeni gelen güne
Eskiden olduğu gibi öperek uyandırayım seni
Gezelim galata da ve emin önünde
Köprü üstünde balıkçılarla yarenlik edip
Balık ekmek yiyelim boğaza karşı

Bir mucize olsun hayatımızda
Bazen görmeye görmeye sevdiklerinin yokluğuna alışır ya zamanla insan
Öyle olmasın işte
Yokluğuna alışmayayım ben
Her an varlığını hissedeyim yüreğimin tam ortasında
Her an kapımı çalacakmışsın gibi bekleyeyim seni

Ümit Sami Yaşar

Bir yalan söyle

Hadi bir yalan söyle bana.
Mesela;
''Çok sevdim seni'' de...

Bir kez olsun gözlerini kaçırmadan söyle.
Sesin titremesin,
Kelimelerin yarım kalmasın..

Ben,
Doğruluğunu değil,
İhtimalini seveyim..

Ümit Sami Yaşar

Boş ver asım

Boş ver Asım!
Gitmek istiyorsa gitsin..

Bize bizim buruk yalnızlığımız
Ne zaman yetmedi ki,
Bugün naçar kalalım..

Yüreğimizin yangını sönmese de
Bir sevgiliyi gömer gibi
Bir avuç toprak atarız üstüne..

Belki ardından bir yağmur yağar
İki gezer tozarız
Olmadı, çamura yatarız hayata karşı ..

Boş ver Asım!
ben 'biz olalım' diyorum
o 'değiş' diyor bana..

olmaz bu iş!
bu saatten sonra ben beni bırakıp
hangi ben olayım..

sevseydi,
böyle de severdi..
sevseydi,
gitmezdi zaten..

Boş ver Asım!
zaten bizim neyimizeydi mutluluk
mutlu olmaya verelim bizde
hayat bu ya
bir-kaç gün güldük eğlendik
el ele yürürüz sandık
sonra
vurgun yedik deriz gönül deryasında..
canımız sağ olsun..

Boş ver Asım!
Benim için üzülme sende.

Hayat böyledir işte
Sen ömrünü ömrüne katip
Sevgilinin gözlerinde yaşlanmak istersin
'O' ise o yaşta boğmak ister seni..

Boğazında düğümlenir kelimeler
Söylemek istersin..

Parçalanır gönül dağın
Vakti olmasa da kâr yağmıştır bir kere..
O ise umursamaz bile..

Boş ver Asım!
Dağınık kalsın oda
Dağınık kalsın masa..

Sandalyede sıcaklığı
Bardakta dudak izi
Duvardaki ismimin yanında yazan ismi
Sararmaya yüz tutmuş resmi
Olduğu gibi kalsın..

Olur ya 'özlerim' demiyorum bak
Belki 'özler gibi' olurum,
Kalsınlar öylece..

Boş ver Asım!
hani hayatin messi si maradona sı sanarken kendini,
bir de bakarsın ki
kulübeden hiç çıkamamış bir yedek oyuncusun,
hatta adı dahi bilinmeyen..

öyleyim işte
çakılıp kalmışım yedek kulübesinde,
hayatin içinde yokum yoksunum..

Boş ver Asım!
Yürekten sevemeyecekse,
Sevmemeli insan..

Yoksa boştan yere,
Şekersiz çayı kaşıkla karıştırır gibi,
Sırf bulunsun diye sevilmez ki..

Ya kırılırsa bardak!
Ya kırılırsa insan!..

Boş ver Asım!
Kaç gündür yağmur dinmiyor bak,
Sanki hatırlatır gibi ilk defa yağmurda elini tuttuğumu..

Olmuyor unutturmuyor hayat,
Kalp ağrısı hüzün baz geceler de
Saatler de geçmek bilmiyor nasıl olsa..
Yağmur yağsa

Islansak ne olur
Uslansak ne olur..

Boş ver Asım!
Makine değildir insan.
kalp kırılınca söküp yerine yenisini takamazsın!
sadece boşluk kalır gidenden geriye..
sadece insan: kalır..
dayak yemiş gibi
Kalır öylece..

Boş ver Asım!
gülmeyi unutmaz insan!
gidenleri unuttuğumuz bir günün sabahında
bizde tekrar katıla katıla güleriz nasıl olsa..
güleriz,
dünden kalma şarabın burukluğu gibi olsa da,
hayatın ciğerine bir yumruk gibi iner kahkahalarımız..

Boş ver Asım!
bazen boş verebilmeyi bilmeli insan
bizde isterdik tabii ki gönlünü önümüze sunabilene,
aynı şekilde karşılık verelim diye.

ama olmadı be Asım!
biz yürek dolusu gönderdik sevgileri
onlar tabakları boş gönderdi.

hâlbuki biz atadan böyle görmemiştik..
boş verdik bizde...

Boş ver Asım!
Salak salak konuşma,
Düşürme onu aklıma yine,
Uyuyamıyorum sonra biliyorsun!
Zindan oluyor gecem..

Hani bilmediğin bir içkiyi içersin ve
Sonrasında lanet ederek,
başın döner,
nefessiz kalırsın ya!

Nefessiz kalıyorum bende
Yokluğunun sarhoşluğuyla..

Boş ver Asım!
Onu bunu bırak ta
İnsan niye sever,
Neden sevilmek ister.

Boş ver Asım!
ona dair ne varsa işte
bitirdim hayallerimi,
ben öldürdüm onu kendi beynimde,
giden gitti,
başımız sağ olsun.
ha yüreğim dayanır bir süre daha illa ki,
sonunda o da pes eder,
birkaç ağlamadan sonra..
hiç yaşanmamış gibi takılırız yine;
istiklal caddesinde..

Boş ver Asım!
Hatırlatma onu bana.
Ne derdi eskiler 'çivi çiviyi sökermiş'
Komik,
Ve ne kadar anlamsız,
Söyle bana hücrelerime kadar 'işleyeni',
hangi çivi;
Ya mıhsa eğer,
Ne söker Asım!

Boş ver Asım!
O "hep mutlu olalım" diyor,
Olamadığımız zamanlarda çekilmez oluyor.
Bana mutsuzlukta da benimle olacak olan lazım..
Hayatının ekseni 40 derece kaysa da
Sevdiklerini kaybetmemeli insan..

Boş ver Asım!
Başka bir iklimdeyken duymaz
anlamaz ki beni,
Başka yağmurlar ıslatır
Başka güneşler yakar tenini
Başka eller dokunur..
Dokunur bana düşüncesi bile..
Yağmura, güneşe kızarım,
Birde...

Boş ver Asım!
Filmlerdeki gibi yaşanmaz hayat.
Aslı öyle değildir o işin;
Kız ve oğlan finalde mutlu olur ya,
Olmaz öyle işte..

Gider ve bir daha göremezsin,
Hayallerini kurduğun
Unutmam dediğin

Bir çırpıda unutur seni ..

Sende:
ilk ay bekler,
İkinci ay özler,
Sonra da ömür boyu söversin onu tanıdığın,
Sevdiğin her güne..

Boş ver Asım!
Onu bunu bırak ta
İnsan niye sever,
Neden sevilmek ister.

Boş ver Asım!
Sevgi iki kişiliktir ya hani,
Ve ikiden bir çıkınca bir kalırmış ya,
Öyle değil işte, o iş.

Yarım kalırmış herkes
Gidince sevdiği..

Ümit Sami Yaşar

Boşluklar

Yaşadımsa hayatı dolu dolu,
O doluluk senden gelir.
Boşluklarsa,
Olmadığın günlere ait...

Ne zaman güldüysem,
Sesin dolaştı içimde.
Ne zaman sustuysam,
Adın oturdu cümlelerimin kıyısına.

Meğer insan,
Birini severken değil,
Onun yokluğunda anlarmış
Kalbinin hangi köşesinde yaşadığını.

Şimdi dönüp ömrüme bakıyorum;
En güzel hatıraların
Hep senin gölgende büyümüş.

Ve biliyorum,
Bir gün bu hayat son bulacaksa,
Ardımda kalan her güzel şey
Biraz senden,
Biraz da seni sevmekten kalacak...

Ümit Sami Yaşar

Bozkır soğuğu

Adını her andığımda bir rüzgar uğuldar içimde,
Sanki karlı bir havada bozkırın ortasında bıyıklarım buz tutmuş,
Nefes alışlarım düzensiz,
Boğulur gibiyim.

Bazı isimler bir hatıradan ziyade,
İnsanının göğsünü sıkıştıran kış soğuğu gibi çeker içine;
Ne kaçabilirsin
Ne de tamamen o soğuğa teslim olabilirsin.

Bir ismi anmanın,
Bir iklimi tek bir anda insanın göğsüne taşıması ne garip.

Dışarıda mevsim ne olursa olsun,
Bir kelimeyle bozkırın o sert,
Ayağı yere sağlam basan ama insanı iliklerine kadar titreten soğuğuna çekilmek.

İnsanı en çok korkutan da bu zaten:
Soğuktan donmak değil,
Artık o soğuğu bile hissedemeyecek kadar hissizleşmek.

Söylesene,
Bu soğukla yaşamaya alışmak mı daha zor,
Yoksa o rüzgarın bir gün dinme ihtimali mi?

Rüzgar dindiğinde geriye ne kalır bilir misin?
Sadece o korktuğun mutlak hissizlik.
Ne bozkırın ayağı yere sağlam basan o sert soğuğu kalır,
Ne nefesini kesen o sızı, ne de buz tutan bıyıkların sızlaması...
Hepsi birden yok olur ve yerini büyük, yankısız bir boşluğa bırakır.

O yüzden o soğukla yaşamaya alışmak,
İnsanı diri tutan ve hatırayla bağını koparmayan bir tür tutunma biçimidir.
Rüzgar uğuldamaya, göğsünü sıkıştırmaya devam ediyorsa;
İçindeki o coğrafya, o his henüz ölmemiştir.

Asıl sessizlik rüzgar durduğunda başlar
Ve insana en çok batan da o fırtınanın değil,
O sessizliğin soğuğudur..

Ümit Sami Yaşar

Cam kırığı hayaller

Hayaller cam kırığı,
Bedenim suskunluk divanesi,
Susuyorum çığlık çığlık..

İçimde kırılan her düş,
Biraz daha kanatıyor geceyi..

Kimse duymuyor sesimi;
Ve ben,
Her sabah biraz daha eksilerek
Akşamı bekliyorum..

Sanki hayat,
Beni yavaş yavaş unutuyor...

Ümit Sami Yaşar

Cehennem zebanisi

sen bir cehennem zebanisi
içimde
yüreğimin orta yerinde
dimdik ayaktasın
elinde bir zincir
diğer ucu yüreğimde
asılıyorsun
kopup gidiyor yüreğim
geride bir boşluk kalıyor yalnızca
yaşanmışlıklardan arta kalan
ve zulamda son bir nefes
son deminde gecenin..

Sen bir cehennem zebanisi
Efkarındasın ömrümün,
Hep yanımda, aklımdasın.

Zifiri karanlığımda yaşadığım bir anı,
Dünyamın güneşe en hasret yanısın.

Kanımsın damla damla toprağa verdiğim,
Ser verip, sır vermediğim yanımsın.

Ve hiç kimseye diyemediğim,
Gönül yaramsın...

Ümit Sami Yaşar

Çaresizliğim

Sen benim çaresizliğimsin,
Çığlık çığlığa bir sessizlikle yutkunduğum,
Çıkmaz sokaklarımın sonunda duran.

Gözlerin, dokunamadığım bir gökyüzü,
Uzanıp da yetişemediğim bir mavilik..

Fırtınasında kaybolduğum,
Karanlığında yıldızları saydığım
Ve tek bir hamlede beni baştan yazan o derin boşluk.

Her gece adını sustuğum,
Kaçmak isterken bile sığındığım,
Bir mucize gibi beklediğim,
Sen benim en güzel çaresizliğimsin..

Ümit Sami Yaşar

Çay buğusunda susmak

Günübirlik sevgiler tünemiş kentlerin omuzlarına,
Cümleler hızlı,
Cümleler plastikten ve tez canlı..

Oysa duyulmak diyorum,
Bir çay bardağının buğusuna tutunup,
Öylece, uzun uzun susabilmek seninle.

Yorgunum dersem anla,
Bu kalabalık ritmin içinde derinlik arayan herkes kadar..

Bir fırtınanın ortasında,
Uzun soluklu bir sakinliğe acıkmışız aslında.
Zamana direnşin isterim bir tebessüm,
Bir de gecenin divalarını kıskandıran o içtenliğin..

Ümit Sami Yaşar

Dekor kalmış şehir

ben hiç alışamadım biliyor musun sensizliğe..
her şey çok değişmiş,
şehir , sokaklar, hayat..

İnsan Bazen her şeyin yerli yerinde durduğunu zanneder ama bir bakarsın,
o gittiğinde mekânın ruhu da onunla birlikte çekilip gitmiş.

O gittiğinde şehir sadece bir dekor olarak kalır,
tiyatro biter ama dekor sökülmez;
insanın canını en çok yakan da o dekorun tepkisizliğidir.

Hani yürürsün,
her şey sanki hiç kimse gitmemiş gibi,
sanki hiçbir şey yıkılmamış gibi aynı yerindedir;
ama senin için her şey değişmiştir.

Şehrin ruhu çekilince,
geriye sadece beton ve asfalt kalır.
İşte o tepkisizlik,
senin içinde bir fırtına koparken
dünyanın hiç aksamadan dönmeye devam etmesi vurur insanı.

Binalar aynı binalar,
yollar aynı yollar gibi görünür ama adımların ağırlaşır,
bastığın yer yabancılaşır.

Zaman sadece acının sivri köşelerini törpülüyor;
geriye kalan o keskin boşlukla yürümeyi,
her sokak başında içinin sızlamasına rağmen adımlarını atmaya devam etmeyi öğretiyor.

O sokağın başında durup üzerinize gelen şehre baktığınızda
kendinizi yalnız hissetmeniz çok doğal.
Ancak alışamamak,
unutmamış olmanın;
o duygunun,
o insanın hayatınızdaki yerinin ne kadar gerçek olduğunun bir kanıtı.

Alışamamak çok insani bir şey;
zaten zaman dediğimiz şey de her şeyi iyileştirmiyor,
sadece yokluğunun etrafında yaşamayı öğretmeye çalışıyor.

Bazen yokluk,
varlığından daha büyük bir yer kaplar insanın hayatında.
Bütün o kalabalıklar,
binalar, lambalar sönük birer gölgeden ibaret kalır da
sadece o bir kişinin eksikliği bağırır sanki sokak ortasında.

Bazen bir sokağın başında durursun,
eskiden oradan geçerken ne konuştuğunuzu hatırlarsın
ve o koca şehir bir anda üstüne gelir.

Ve sonra yürümeye devam edersin,
sırf zaman dursun diye beklediğin o ışıklarda
herkes bir yerlere yetişme telaşındayken.
Her köşe başında aynı sessiz tuzak:
Bir çay kokusu, tanıdık bir gülüşün gölgesi,
belki de sadece rüzgârın yaprakları sürükleyişi…

İnsan en çok da kendine yabancılaşırmış meğer;
eskiden aynı sokaklarda adımların hafifken,
şimdi kendi gölgen bile ağır gelirmiş omuzlarına.

bilirsin;
bazı yaralar sadece taşınır, hiç kapanmaz.
Ve insan, en çok da unutmamanın ağırlığıyla yaşar..

Ümit Sami Yaşar

Demlenen zaman

Gölgesi düşer sevdanın içimize,
Zaman sessizce akar, kabuğunu çatlatır toprağın.
Unutulmuş bir gülüşün kokusu yayılır rüzgara.

Sonra sesin kalır geride,
bir de o yağmur sonrası çam kokusu.

Aşkın gölgesi serinliktir bazen,
bazen de taşınması gereken bir ağırlık.
Yine de toprağın kabuğunu çatlatıp boy veren o yeşil gibi,
insan da her bahar yeniden başlamanın bir yolunu bulur.

Yol bitmez;
Ağır ağır demlenir içimizdeki acılar,
Ve bir daha hiçbir bahar,
Bizi bıraktığı yerde bulamaz.

Ümit Sami Yaşar

Derler ki

Derler ki:
Sırt dönülmezmiş aşka,
Dönülürse adı aşk olmazmış.
Her sabah güneşe dönen çiçekler gibi,
Yâre dön sadece yönünü
Güneşin, ayın, yön gösteren yıldızın O olsun hep.

Derler ki:
Gönlü aşk ile yananın
Nevri dönerde, dili dönmezmiş.
Yakan bir kor imiş,
Elde durmaz, gözde durmaz
Köz olmaz imiş.

Derler ki:
Yan! ey can, yan!
Yanmadan, pişmeden
Aşk çıkmaz ortaya.

Hamdık,
Yandık,
Piştik!

Elhamdülillah!..

Ümit Sami Yaşar

Dönmedin

Göçmen kuşlar geçti takvimlerin üzerinden,
El salladım, selam ettim sana doğru.
Belki kanatlarında unuttuğun bir mevsim vardır diye,
Belki adını bırakmışsındır rüzgârın koynuna.

Sonbahar usulca omzuma dokundu,
Yapraklar birer birer senden bahsetti.
Ben sustum..
Uzaklarda bir tren geçti,
İçinde sen yoktun..

Ve ben,
Her göç mevsiminde gökyüzüne baktım;
Dönen kuşlar oldu,
Dönen rüzgârlar oldu,
Bir tek sen,
Dönmedin...

Ümit Sami Yaşar

Eksik kalan bir hüzün

Şimdi hangi saatin yelkovanına asılsam,
Zaman hep sana doğru geç kalıyor.
Ankara'nın ayazında unutulmuş bir atkı gibiyim;
Soğuk,
Kimsesiz,
Ve biraz da boynu bükük.
Sen gittin gideli, bu şehrin bütün sokakları çıkmaz sokağa bağlandı.

Bizimkisi, son bobini yanmış bir yazlık sinema hüznüydü.
Tam esas oğlan sarılacakken,
Koptu film.
Şimdi karanlıkta çekirdek çitleyen çocuklar kadar şaşkınım.
Bir otogar çayı kadar tabağına dökülmüş, bir o kadar da yarım kalmış.
Gözlerin diyorum,
Gözlerin bir mültecinin sıla hasreti gibi bakıyordu,
Ben o hasrete memleket tasladım,
Affet.

Bilirsin, ben süslü laflar etmeyi beceremem pek.
Ama seni düşünmek,
Sol cebimde delik varken bozuk para taşımak gibiydi.
Hep bir şeyler eksiliyordu benden,
Hep bir şeyler sokaklara düşüp kayboluyordu.
Sen, benim içimde büyüttüğüm en güzel ziyanlıktın.
Şimdi hangi şiirin satır arasına saklansan,
Mısralar hep seni ele veriyor.

Dedim ya,
Bizimkisi yarım kalmış bir türkü,
Bozuk akortlu bir bağlama sızısı.
Ben senin beni bir gün hatırlama ihtimaline, bütün takvim yapraklarını feda ettim.

Ümit Sami Yaşar

Eksik yaşamak

belki kuralınca sevmeyi başaramadım
hatta güzelim bir sevdanın içine
gereksiz gururlarla etmişte olabilirim
belki aldığım çiçekler hiçbir zaman sevdiği cinsten olmadı
belki de sevgimi de yeterince anlatamadım
ama
sevdiğime de hiçbir zaman 'pişman' olmadım

bir aşk masalıydı bizimkisi
sevdik ama 'yetmedi'..

mesela
'canım acıyor' dedim
'acıyacak tabii' dedi
canı acımadan büyümüyor insan..

Kırıldığı yerlerden güçlenmez belki;
Ama kırıklarını taşımayı öğrenir zamanla..
Büyümek,
Mutlu olmak değil;
Eksik yaşamayı öğrenmektir..

Ümit Sami Yaşar

Eksildim bugün

Ben bugün biraz eksildim,
Adımı çağıran olmadı sokakta.
Oysa insan;
Adını duymayınca,
Yavaş yavaş kendinden düşüyor.

Bir sandalye çekiyorum,
Oturuyorum.
Karşımda kimse yok,
Ama kalkamıyorum da.

Sonra bütün saatler aynı şeyi söylüyor:
Geç.
Geç kaldın.
Bir şeye, birine, kendine.

Hüzün dediğin,
Bir kuş değil aslında.
Uçmuyor,
Omzuna konuyor,
Sonra anlıyorsun;
Hiçbir şey geçmiyor,
Sadece alışıyorsun,
Biraz daha az gülmeye,
Biraz daha erken susmaya..

Ümit Sami Yaşar

Eylül hüznü

Eylül, cebi delik bir paltodur asıl,
Ne koysan düşer, ne saklasan yiter gider.
Biraz erken kalkılmış bir sabah hüznü vardır yüzünde,
Sanki radyoda yarım kalmış, cızırtılı bir türkü...
Bilirsin, radyolar en çok eylülde çekmez bizim buralarda,
En çok eylülde yalnız kalır antenler.

Bakma sen takvimlerin o artistik pozlarına,
Eylül dediğin, son otobüsü kaçırmış bir lise öğrencisinin ıslak omuzlarıdır.
İçinde hep ince bir "acaba" üşür,
Gözleri, vapur güvertesinde unutulup soğumuş bir bardak çay gibi bulanık.
Yutkunsan geçmez, sussan kalbe zarar.

Bütün uzun ayrılıklar bu ayda staja başlar nedense.
Biz seninle bir eylül ikindisi,
Yanlış iliklenmiş bir gömlek gibi durmuştuk hayatın karşısında.
Eğreti, mahcup ve biraz da komik...
Sen ceketini alıp gitmeye hazırlanıyordun,
Ben, ağaçların yaprak dökme telaşına şaşırıyordum aptalca.
Halbuki dökülen bendim,
Süpüren yoktu.

Şimdi hangi eylül gelse, usulca yakamı kaldırıyorum.
Sanki rüzgâr, koca şehirde sadece benim kaburgalarıma esiyor.
Hüzün, diyorum kendi kendime, hüzün...
En çok eylüle yakışıyor,
Ve en çok, senin yokluğuna kesilmiş bir ceza faturası gibi,
Öylece duruyor masamın tam ortasında.

Ümit Sami Yaşar

Eylül'de kalan

Eylül akşamlarında gelip
Gözlerinin parıltısında konaklayan yıldızları sevdim.

Gökyüzü rengini senden alırdı sanki,
Karanlık bastıkça aydınlanan o derinliği.

Suskun bir türkü gibi dolanır sokaklarda,
Rüzgâr usulca tararken gecenin saçlarını,
Adın dökülür yapraklardan.

Şimdi ne zaman bir Eylül akşamı çökse şehre,
Aynı yıldızlar kayar kirpiklerinden.
Artık hangi mevsime dönse yüzüm,
O Eylül akşamının izi kalır ellerimde.

Sen bir mevsime değil, ömre sığdın;
Gözlerinde konaklayan yıldızlar şahidimdir,
Ben en çok o içimde kalan Eylül'ü sevdim.

Ümit Sami Yaşar

Eylüller sende kalsın

'Adın ne?' dedim,
'Eylül' demiştin.
Aylardan 'eylül'dü gittiğinde,
Keşke adın 'sonsuz' olsaydı
Kalırdın belki..

Biliyor musun?
Yokluğunda birkaç defa daha sevdim seni,
Arkadaşlarımsa seni unutmamı söylüyor,
Başkalarının acısı üzerinden yorum yapmak ne kolay!
Ne kolay farklı iklimlerin soğuğunu yaşamadan anlatmak,
Ve ne kolay,
Kafesteki bir güvercine 'özgürlüğü' anlatmak..

Bilmezler ki,
Gülüşümde hüzün baz ağlayışlar gizlidir benim..

Ve kokun dururken odamda hala,
Gözlerinin hayali doldururken gecemi,
Sen kilometrelerce uzaklaşırken benden,
Ben şehirlerce özlerim seni..

Hani senin bana her 'seni seviyorum' deyişinde
Kalp masajı gibi gelirdi bana: hatırlar mısın?
Şimdi sen gittin ya,
Ne garip şey sensizlik!
Sensiz.
Nefessiz.
Ağır.
Çekilmez..

Gidişinle bütün herkes gitti, dünyam durdu sanki!
Hayatımın ekseni 40 derece yerinden oynadı
Ne ellerimi tutan,
Ne yüreğime dokunan..

Gittin ya,
Hayatın bütün renkleri gözlerinde kaldı..
Yüreğim ellerinde zavallı bir kuş
Kuyudan çıkmaya çalışan Yusuf sanki
Ne kaçabiliyorum,
Ne çıkabiliyorum..

Artık 'sensizlik' bende
Bütün 'eylüller' sende kalsın!...

Ümit Sami Yaşar

Film gibi

Bir film izliyorum oğlan sarılıyor kıza,
Ben o sarılma da,
Senin sıcaklığını,
Kokunu hissediyorum..

Bir aşk hikayesiydi bizimkisi,
Yarım kalmış bir sinema filmi gibi,
Kokun, ekrandan sızıp odama dolan bir rüzgardı.
Işıklar gölgelendi,
Müzik yükseldi derinden..

Biliyorum,
Ne o film geri saracak baştan,
Ne de bir mucize doğacak bu gözümdeki yaştan.

Ümit Sami Yaşar

Fiyakalı ahmaklık

Gidişin diyorum,
Öyle afilli, öyle bol figürlü bir veda değildi.
Daha çok, mahalledeki son bakkalın
Süpermarketlere yenilip kepenk kapatması gibiydi.
Biraz boynu bükük,
Biraz veresiye defteri kadar kabarık,
Ve bütünüyle çaresiz.

Şimdi yokluğun,
Ankara'nın ayazında durak camına yaslanmak,
Ya da bozkırın tam ortasında martı sesleri beklemek gibi
Fiyakalı bir ahmaklık..

Ben ki, sol cebimde şıkırdayan bozuk paralar gibi
Cömertçe harcardım gülüşlerini.
Nereden bilebilirdim
Bir gün kumbarası kırılmış, harçlıksız bir çocuk gibi
Hayatın ortasında dımdızlak kalacağımı?

Sen gittin,
Bizim buralarda sular kesildi sanki,
Saksıdaki fesleğen boynunu büktü.
Radyoda en sevmediğim o cıstaklı şarkı takılı kaldı,
Çayımın altı yandı, demlik isyan etti bu haksız duruma.
Sen gittin,
Benim sol göğsümün altındaki o salaş, o kaçak çay bahçesi
Belediye ekiplerince acımasızca yıkıldı.

Hadi git şimdi...
Yolun açık, çayın hep tavşan kanı olsun.
Bana sorarsan,
Ben alıştım artık bu erken kapanan sinema salonu hüznüne.
Sadece,
Arada bir burnuma ıhlamur kokusu gelince,
Biraz daha fazla kanıyor,
Gecekondu duvarına aceleyle yazılmış
O yarım kalan "Seni seviy..." yazısı.

Ümit Sami Yaşar

Freni tutmayan benzetme

İçimde bir cümlenin Devrim Otomobili gibi yolda kalışı var;
mühendisler heyecanlı, benzin unutulmuş, hayaller tam tekmil...
Seni anlatmaya kalksam,
Ankara ayazında Otogar'da çay içmeye benzer;
avuçların ısınır ama içinin titremesi bir türlü geçmez.

En güzel şiir yazılmadı diyorlar ya,
haklılar nazım usta.
Çünkü sen henüz bir mısranın virajına girip
fren tutmayan bir benzetme gibi devrilmedin kağıda.
Ben ki kelimeleri Beşiktaş pazarından akşamüstü toplayan,
ucuz, biraz ezilmiş ama gırtlağına kadar samimi bir şairim;
seni yazsam, imla kuralları greve gider,
nokta virgül birleşip "biz bu aşka karışmayız" diye eylem yapar.

Gülüşün var senin,
otobüs muavininin tam uzatırken kaçırdığı para üstü gibi;
yarıda kalan, biraz sitemli, ama illaki yola devam eden...
Gelişin desen,
Kadıköy vapurunun iskeleye yan yana yanaşması gibi;
biraz gürültülü, biraz sarsıntılı,
ama rıhtımdaki herkesin içine su serpen bir şey.

Şimdi ben bu kentin en kuytu kahvesinde,
küçük şekerleri cebine atan emeklilerin hüznüyle oturuyorum.
Sana yazılacak en güzel şiir,
belki de bir çırağın elindeki çay tepsisinden dökülen üç damladır;
döküldüğü yeri yakan, ama kimsenin dönüp bakmadığı...

Yazılmadı o şiir henüz.
Çünkü seni tam yazacak oluyorum,
kalemin mürekkebi bitiyor;
tıpkı tam seni unutacak gibi olurken,
sokağın başından senin gibi yürüyen birinin geçmesi gibi...

Ümit Sami Yaşar

Gecenin ötesi

Gecenin ötesini düşünmedim hiçbir zaman,
sen yoktun ya, o da yoktu.
Karanlığın bile bir anlamı kalmamıştı,
çünkü ışık dediğim, senin gözlerinde başlardı.

Ben geceleri değil,
Senden sonrasını kaybettim.
Ay doğsa da eksikti gökyüzü,
Yıldızlar yerindeydi ama hiçbirinin adı umut değildi.

Ve ben,
Her sabaha biraz daha geç kaldım;
Çünkü sensiz uyanmak,
Geceyi bitirmiyor,
Yalnızca adını değiştiriyordu..

Ümit Sami Yaşar

Gecenin rengi

Geceyi sevenler için gökyüzü tek renktir,
O da siyah...
Siyah ki, bütün kederlerin üstünü örten
O cömert, o yalnız kumaş.

Oysa sen gelince mavileşirdi sevinçlerim..

Cebimde unutulmuş bir tutam ümit,
Gözlerinin kıyısında bir dize biterdi,
Anlamazdın..

Biz seninle aynı şiirin iki ayrı dizesiyiz,
Aynı trenin zıt yönlere bakan iki penceresi.
Siyahın içinde bir beyaz leke aramak değil bizimki,
Gecenin tam ortasında,
Birbirimize rastlama talihsizliği.

Şimdi kapat ışıkları,
Siyah bir renk değildir zaten,
Biraz senin yokluğun,
Biraz da benim fazla sevmelerimdir..

Ümit Sami Yaşar

Geceye hislerimi koymak

İçimden geldi,
gecene bir demet çiçek gibi hislerimi koymak istedim.

Belki uykuna güzel bir koku karışır,
belki rüyalarının kıyısında
adımı bilmeyen bir bahar açardı.

Sana ulaşsın diye değil,
içimde solmasın diye bıraktım onları.

Eğer bir gece,
ansızın pencereni usul bir rüzgâr çalarsa,
bil ki eksik kalan cümlelerimdir onlar..

Ümit Sami Yaşar

Geç hayatın içinden

şehrin bütün ışıklarını
söndür tek bir nefeste,
yalnızlığın kuytusuna çekil.

zamanın pas tutmuş çarkında
bir harf gibi sessizce erisin gölgen.

göğsünde biriken rüzgârı sal geceye,
yolların haritasını yırtıp at ellerinle.
adımlarını bir duaya benzet,
iz bırakmadan geç, geçmişin sokaklarından.

ne aradığın yer uzaklarda,
ne sığındığın gök sana yabancı…

bırak aksın nehir kendi yatağında,
dokun kendine,
tanı o içindeki kadim coğrafyayı..

Ümit Sami Yaşar

Gerçek Sevda

Yılların eskitemediği aşklar vardır,
Hani mehtaba karşı söylenen şarkılar gibi.
Her dinleyişte yeniden doğar.

Gerçek sevda,
Ne mesafeyle yorulur,
Ne de yıllarla eksilir.
O, insanın içinde sessizce yanan,
Ve ömrün son demine kadar sönmeyen
Bir kandil gibidir...

Zaman geçer, mevsimler değişir,
Saçlara aklar, ellere çizgiler düşer.
İnsan divaneliğe alışır.

Bir eski fotoğrafın gülümseyişinde,
Bir sokak lambasının altında,
Ansızın esen bir rüzgârda,
Yine gelir, usulca oturur yüreğine...

Ümit Sami Yaşar

Göğe bakalım

İkimiz de kırgınız hayata biliyorum,
Alacağımız mutluluklar var senelerden,
Bir kenara bırakıp tüm hüzünleri,
Gel göğe bakalım..

Yorgun elbiselerimizi kıyıda bırakıp,
Geçmişin tozunu rüzgâra savuralım.
Kaç bahar alacağımız kaldıysa zamandan,
Birer birer toplayıp kucağımıza alalım.

Bırak, dünün hesabı dünle kalsın,
Bunca kırgınlık yeter,
Yürek biraz nefes alsın..

Ellerini uzat gökyüzüne,
Mavi hâlâ orada, bizi bekliyor,
Göğe bakalım...

Dokunduğumuz her bulutta bir iz kalsın,
Hani o kaçırdığımız neşeli çocukluğumuz var ya,
Sessizce gelip tam ortamızda otursun..

Ne yönü belli bu rüzgârın ne de duracağı an,
Ama gökyüzü aynı gökyüzü,
Korkma, dökülsün avucundaki o son hüzün kırıntısı da..

Biz yüzümüzü maviliğe döndükçe,
Kışlar bile bahara yenilmeye mecbur kalacak..

Şimdi aç pencereni,
Nefes al,
Ve sadece göğe bakalım...

Ümit Sami Yaşar

Göğsümdeki kentsel dönüşüm

Bu sıralar tam olarak iyiyim diyemem,
Değilim desem, ayakta duran şu gövdeme ayıp olur.
Hani resmi tatillerde birden boşalan şehirler gibiyim;
Nüfusum azalmış, sokaklarım lüzumsuz bir sessizliğe bürünmüş.
Göğsümün ortasında tanımı yapılmamış bir boşluk var,
Hani kentsel dönüşüme girmiş de yıkılmış bir mahalle gibi...
İçimden bir şeyi söküp nakil etmişler de
Yeri öylece açık kalmış sanki.

Kalp desem değil;
Çünkü kalp dediğin neticede mesai usulü çalışır.
Kirli kanı alır, bir güzel yıkar, temizler, sisteme geri gönderir.
Görev insanıdır kalp, bir devlet dairesi disipliniyle atar.
Sıradandır, biyolojik bir zorunluluktur devam etmesi;
İstese de duramaz, kanı taşımak zorundadır.

Ama ciğer öyle mi?..
Ciğer, insanın dış dünyayla yaptığı tek dürüst pazarlıktır.
Pencereler açılır, içeri duman değil, toz değil,
Sadece o tertemiz hava girer...
Gençliğin, baharın ve o ilkel yaşama sevincinin kokusuyla dolarsın.
Yeniden doğdum sanırsın,
Kentin bütün egzoz dumanı birdenbire silinir zihninden.

İşte seni düşünmek,
O sıkışmış şehir trafiğinde birdenbire deniz kokusu almaktır.
Sen olmayınca göğsümün içi hava almıyor sanki.
Kanım temizleniyor belki, evet, yaşıyorum sanıyorlar ayakta görünce;
Ama seni düşünmeyince,
İnsanın ciğerleri bu hayatı hiç solumamış sayılıyor..

Ümit Sami Yaşar

Gözlerinden öpüyorum

Gözlerinden öpüyorum hep bak ,
Bana hep güzel baksın diye..

Kirpiklerine usulca bir dua bırakıyorum,
Gözlerinde bana ait bir huzur kalsın diye..

Ben her öpüşümde,
Gözlerine sevgimi emanet ediyorum..

Belki bu yüzden,
Her baktığında
Dünya biraz daha güzelleşiyor..

Ümit Sami Yaşar

Gülen gözler

Hani insanın gözlerinin güldüğünü görür müsün,
ya da dünyanın en mutlu insanı yapar mı bu seni...

Ben gördüm.
Bir çift gözün içine sığmıştı bütün baharlar.
Ne saat vardı o anda,
ne de telaşını hatırladığım bir dünya.

Bir bakışın,
Ömrümün en uzun cümlesi oldu.
Adımı söylemedin,
Ama ilk kez
Kendimi birinin sessizliğinde duydum..

Meğer mutluluk,
Avuçlara sığacak kadar küçük,
Bir ömrü değiştirecek kadar büyükmüş..

Bir gülüşün uğruna,
İnsan bütün karanlığını
Usulca çıkarıp bırakırmış kapının önüne..

Ümit Sami Yaşar

Hayallerde sen

Odamdayım,
Gece sessizce yargılarken adamı,
Dışarıda kimsesiz bir yağmur ıslatıyor tüm şehri..

Önümdeki masanın üzerinde;
Muhtar çakmağı, bir pakette samsun sigarası,
Karşımda bir fotoğraf,
Eski ve senli günlerin hatırası..

Gülüyorsun her şeye inat,
Kanepedesin,
Yanında ben varım,
Benim üzerimde siyah boğazlı kazak
Ve o çok sevdiğin kumaş pantolon
Sende düş bahçesi ki ulaşamadığım,
Dalıp gidiyorum resme..

Sonra kapı çalıyor ansızın, irkiliyorum!
Açmıyorum kapıyı,
Nasıl olsa gelen sen değilsin..

Yağmur çiseliyor
Penceremden dışarıya bakıyorum
Göz kırpıyor büyüklü küçüklü evlerin siluetleri
Şehrin uzak ışıkları vuruyor pencereme,
Yıldızsız bir gece de,
Yıldız kayar gibi kayıp gidiyor hatıralar..

Simsiyah bulutlar sarıyor her yanımı,
Şehir ıslak,
Gözlerim ıslak,
Yüreğim ıslak bu gece,
Tüm ıslanmışlığımla yaşıyorum seni..

Bir gün geliyor gözlerimin önüne,
Yağmur yağmış yine,
Huzur sokağındaki o parkın içinden geçmişiz,
Eve gelen yoldayız,
Sen koluma girmişsin,
Ben seni o halinle sevmişim,
Seni sevdiğimi söylemişim usulca,
kimse duymamış söylediğimi,
Sen sıcacık bakmışsın gözlerime,
İçim erimiş gitmiş,
Sevmişim seni,
sevdim seni,
Seviyorum seni...

hayalin vuruyor geceme
sönmekte olan bir mumun ışığı gibi,
titriyorum..

yerimde duramıyor, çıkıyorum dışarıya,
seninle beraber aldığımız paltoyu özellikle giyiyorum,
yağmurda öyle bir çiseliyor ki, hiç sorma..

ne tarafa gideceğimi bilmeden
vuruyorum kendimi yollara,
çevreme bakıyorum ama,
gözlerim hayalinden başka bir şey görmüyor ki,

her hangi bir köşede karşılıyorsun beni,
diğer köşeye kadar hep yanımdasın,
bu döngü içerisinde,
sokak sokak dolaşıyorum seninle birlikte..

bir araba su sıçratıyor üzerime,
tanıdıklardan birisi çağırıyor yolun karşı tarafından,
umursamıyorum bile,
dedim ya;
yanımda sen varsın,
hayatla tüm bağım koptu bir anda..

karşıdan karşıya geçiyorum caddelerde,
kaldırım taşlarından,
merdiveninden hayatın,
ve yokuşundan, düzünden şehrin,
senden geçemiyorum..

ama sen geçiyorsun,
hayalle gerçek arası dünyamın orta yerinden
ve de benden,
bense seni yaşatıyorum bak,
yaşanan onca şeye rağmen.
yine de hayallerde sen...

Ümit Sami Yaşar

Hayat

dolaşıyorum
bugün gezmek geliyor içimden
hayatin içinde..

bomboş hayatların içinde yalpalayan insanların
işportaya duşmuş sevgilerin
kimsesiz çocukların hayallerinin
isinden donen işçilerin yorgunluğunun
yüreğinin kıyısında yeşeren çiçekleriyle hayata anlam katan
kristal hülyalı ve her an kırılmaya hazır gecekondu kızlarının önünden geçiyorum..

anlaşılmayan yanlarımız
hayatimizin kirik dökük yapıları
ve yalancı gülüşler sarıyor her yanımı
sonra devam ediyorum dolaşmaya..

değişik insan manzaraları seyir halinde önümde
kimisi efkarında hayatin
kimisi sevincinde
kimisiyse ha var ha yok
ne hayat onun umurunda
ne de o hayat in...

bir adam çarpıyor gözüme
bir yol üstü kahvesinde yalnızlığı seçmiş
bir elinde yıllardır vaz geçemediği samsun sigarası
diğer elinde sıcak bir çay bardağı
kendi deyisiyle ufluyor cigarasının dumanını hayatin ciğerine ciğerine..

bende bir sigara yakıyorum
hem de ateşimi ondan alıyorum
derin bir nefes çekip sigaramdan
bende halka halka savuruyorum hayatin içine özlemlerimi..

Akşam geceye devrederken düşüncelerimi,
yürüyorum
dar, geniş, düz, yokuş, karanlık, ıslak yollarında bu şehrin...
Sokaklarında günlerini çürüten insanların silik siluetleri geliyor gözlerimin önüne
ve hayat karmaşası içindeki bocalamalar,
yıkılan umutlar, ütopyalar....

Yani anlayın işte,
içimizi yakan ne yönü varsa hayatın
işte onların hepsi var bugün yüreğimde.
Bir yokuşu çıkıyorum, yorulmuşum biraz da.
Kaldırımlara ilişiyor gözlerim;
kaldırımların üzerinde, duvarlarda, her yerde tanınmayan insan gölgeleri
belirsiz bir edayla oynaşıyor geceyle...
Bu sefer de kendi gölgemi ayırt ediyorum içlerinde.
Ne kadar uzak geliyor bana,
insanlar gibi,
hayat gibi...

Cansız gölgeler...

Koşarak çıkıyorum yokuşu ve umursamadan,
Sanki her şeyin sebebi oymuş gibi...

Deniz kenarına iniyorum;
Martılar gecenin matemiyle selamlıyor beni.
Bir gemi düdük çalıyor ta uzaklardan,
Uzak bir ışık göz kırpıyor şehrin en ince yerinden.
Hüzün sarıyor her yanımı...

Dalgaları seyredip rahatlamak için sahile oturuyorum,
dalgalar sahili dövüyor.
Alışıldık değil bu manzara.

Hatırlıyorum,
eskiden yumuşacık bir çarşaf gibi yayılırdı kumun üzerine.
Şimdi neden bu öfkeli hâli acaba?
Yoksa o da mı anladı
hayatın gittikçe eksilen yanlarını...

Bizler de dalgalar kadar öfkeli,
dalgalar kadar yalnızız.
Yoksa denizin olduğu gibi
hayatın da mı kıyısında yaşıyoruz?..

bilemiyorum..

kalkıp geldiğim yollardan donuyorum evime
şehir ayni
yollar ayni
işçilerin evinde dumanlar efkarlı hala
yaşlı amcalar hala ciğerinde hayatin
bense hala aynı şehirde
ayni hayatin içinde...

Ümit Sami Yaşar

Hazan mevsimi

gidişinle başlayan bu hazan mevsimi
birgün biter nasıl olsa.
beni öksüz bırakıp göç eden kuşlar,
döner geriye.
sen dönmesen de...

yağmur yine yağar aynı hazzı vermese de
ağaçlar çiçek açar
güneş yakmadan da ısıtır içimi
sigara dumanlarında çürüttüğüm gençliğim
beni affeder nasıl olsa..

mesela
yeni gelen mevsimle
adın yazılmaz artık duvarlara
silinir hatta acı hatıralar şu yaralı yüreğimden
gönül yaraları da birgün sarılır nasıl olsa..

sorgusuz uyanırım uykumdan
şu özlem
şu hasret
şu yokluğunun diğer adı ;sefalet
biter nasıl olsa..

biter gidişinle başlayan şu hazan mevsimi...

Ümit Sami Yaşar

Her şey sana dair

içimde her şey sana dair;
bütün yollar, bütün yalnızlıklar sana çıkıyordu,
şehri örten o puslu gecenin altında.

zaman durmuştu sanki,
bir tek kalbimin atışı kalmıştı dünyada,
nefes alışım,
düşlerim,
kendi kabuğuna çekilmiş suskunluğum...

gökyüzü kirpiklerinin ucunda sallanan bir salıncak şimdi,
ve ben o salıncakta bir çocuk gibi kaygısız,
sadece senin varlığına sığınıyorum.

gece uyanmasın diye yavaşça sokuluyorum hatırana,
her fısıltı bir dokunuş oluyor tenimde,
her yankı senin sesin.

içimde büyüyen bu sessiz ve sonsuz coşkuyla
gün ışığına değil,
yine ve sadece sana uyanıyorum.

Ümit Sami YAŞAR

Ümit Sami Yaşar

Her şeye rağmen

Ne varsa uçurumun eşiğinde,
Ve hayatında hüzünle yalpalayan ne varsa,
At gitsin bir kenara..

Hayat yine de,
Yaşanmaya değer,
Her şeye rağmen..

Kırılan dallar yeniden filiz verir,
Yada gece en koyu hâline ulaştığında
Sabah çoktan yola çıkmıştır mesela..

Ve insan bazen yalnızca,
Yükünü bırakmayı öğrenir;
Sonra yeniden yürümeyi...

Çünkü hayat,
her zaman daha güçlü olanı değil;
gerektiğinde bırakabileni
en uzağa götürür..

Ümit Sami Yaşar

Herkes biraz.

Herkes bu kadar mükemmelken,
Kim üzüyor naif gönülleri.
Kimsenin alnında
İçinden geçen cümleler yazmıyor.

Ne tuhaf.

Oysa herkes
Biraz kırık,
Biraz eksik,
Biraz geç kalmış...

Ve belki de en çok,
Gülümsemeyi en iyi bilenler
Sessizce taşıyor
İçindeki enkazı...

Ümit Sami Yaşar

Herkes kabı kadar

Herkes kabı kadar alır benden.
Ne sevgimi eksiltebilirsin,
Ne de suskunluğumu çoğaltabilirsin..

Ben deniz oldum,
Kimi bir avuç suyla döndü,
Kimi dalgalarımı bile göremedi.
Cömertliğimi zayıflık sandılar,
Sessizliğimi yenilgi...
Oysa ben,
Kimin ne taşıyabileceğini seyrettim.

İncilerimi taşımaya gücü olmayanlar,
Elinde sadece kumla kaldı.
Ben kimseyi eksik bırakmadım;
Çünkü herkes kabı kadar alır benden...

Ümit Sami Yaşar

Herkes tükenir hayatta

Kimi hiç değmemiş bir elin özlemiyle.
Kimi susarak biriktiriyor çığlıklarını,
Kimi haykırsa da duyanı yok diye.

Zaman sinsi bir nehirdir, akar durmaz,
Bırakır geride kırık dökük anıları.
Kimi gidenin ardından omzunda taşır yükü,
Kimi kalanın yüzündeki sahte baharları.

Ne garip bir yorgunluktur bu ömür dediğin;
Kimi kendi ateşiyle yanar için için,
Kimi başkasının kışında dona kalır...

Ve en ağır bedeli öder insan,
Herkes farklı bir şekilde tükenir hayatta
Kimi doğru insanı beklerken,
kimi yanlış insana katlanırken..

Ümit Sami Yaşar

Hiç mi olmamıştın?

Dudaklarımda ruhsatsız bir gecenin hüznü
Ve sen,
Artık dökmüşüm yitik duyguların bütün yapraklarını..

Sahi,
Sen, gerçekten gittin mi?
Yoksa;
Hiç mi olmamıştın?...

Ümit Sami Yaşar

Hislerin katili

Bazen en derin denizlerde dibe doğru kulaç atmak istersin MARTİN EDEN gibi
yüreğin susturur bütün düşüncelerini
bazen hiç istemesen de
bütün hislerinin katili olursun..

İnsan başkasını değil,
kendi içindeki sesi susturur.
Sevme kapasitesini, umut etme cesaretini,
kırılma ihtimalini…

sonra
aynaya baktığında
öldürdüğün şeyin
en çok seni eksilttiğini fark edersin…

Ümit Sami Yaşar

Hüznüm hüznün olsa

Hüznüm hüznün olsa;
Böyle olmazdı..

Bir akşam çökerdi omzumuza,
Ama sabah yine birbirimizi bulurduk.

Sessizlik bu kadar ağır olmaz,
Kelimeler kapılarda üşümezdi.
Bir "gel" deyişin,
Bütün mevsimleri yerinden oynatmaya yeterdi.

Belki yağmur yine yağardı,
Ama ıslanmak can yakmazdı.
Çünkü acı,
İki yüreğe bölününce
Ancak yarısı kadar incitirdi.

Şimdi sen başka bir rüzgârın sesisin,
Ben eski bir sonbaharın yaprağı..

Ümit Sami Yaşar

İçimdeki cenazen

Seni bir gün içimde öldürürsem,
Cenaze benim cenazemdir,
Gözyaşlarımla yıkarım da,
Taşırım da,
Gömerim de...

Sonra her sabah,
Mezarının başında uyanırım.
Ne bir taşın olur adını söyleyen,
Ne de bir dua yetişir sessizliğine.

Herkes unuttu sanır seni,
Ben ise her nefeste
Bir avuç toprak daha atarım üstüne..

Ve o en ağır tabutu,
Bir ömür ben taşırım içimde..

Ümit Sami Yaşar

İki bardak çay

Adın geçer içimden
Çay koyarım iki kişilik,
Biri hep soğur,
Diğeri hiç içilmez.

Bir çay bardağına kaç sitem sığar bilmem,
Ama kentin gürültüsü bile bastıramaz bu sessizliği.
Yarım kalan ne varsa şuan şu tahta masada..

Kelimeler bardakta soğur,
Adının geçtiği yerde dem almaz çay;
Rengi kaçar, kokusu kalır.

Gece çöker, masada iki gölge çarpışır,
Biri senin yokluğun,
Diğeri benim bekleyişim.

Ardında bıraktığın o soğuk bardak;
Aslında söylenmemiş bütün sözlerin toplamıdır..

Bilir misin?
İnsan bazen en çok suskunluklarıyla arkasında ağır izler bırakır.

Bir kenti seninle sevmek vardı ya,
Şimdi ellerim yalnızlığın tütünü kokar,
Bardağım diğer yarısını arar..

Ümit Sami Yaşar

Kaçak çay tortusu

Biz seninle çocuktuk;
Mevsimlerden iliklerimize işleyen çetin bir kıştı,
Hayat ise sobada çıtırdayan odun kokusunda, közün harına sığınmaktı...

Sana bakmak;
O ayaz gecelerde,
Parmakları buz tutmasın diye ellerini cebine gömen,
Gözleri fırtınaya teğet geçen bir çocuğun mahcubiyetiydi.

Birbirimizin kalbine,
Ağır demli bir kaçak çayın lekesi gibi sindik önce.
Yudumladıkça ömrü güzelleştiren,
Ama dipte hep sızlayan bir tortu, zehir bir tortu bırakan bir aşktı bizimkisi...

Sen bir kere gülünce,
Munzur'un asırlık buzu çatırdar,
Zamanın taş duvarları arasından sürgün yemiş bir kardelen göğe doğrulurdu.

Sonra büyüdük...
Meğer büyümek; bir çocuğun oyuncağını yitirmesi değil,
Çocukluğun bir tren garında, rayların soğuk çeliğine kurban edilmesiymiş, öğrendik.
Ayrılık gelip oturdu soframıza;
Çağrılmamış, davetsiz ama mülkün sahibi gibi kibriyle başköşeye geçen bir misafir misali...

Sen bir eylül akşamı, gurbete kök salan o son otobüsün camına yüzünü yasladın;
Ben ise yağmurun altında unutulmuş, çürümeye yüz tutmuş bayat bir simit gibi kaldım peronda.

Sen gittin;
Benim içimdeki Ağrı Dağı'nın zirvesine sis çöktü, bir daha bahar gelmedi.

Şimdi ne zaman bir şehirde kaçak çay demlense,
Dumanı genzimi yakan bir ah gibi, buram buram sen tüter...

Ümit Sami Yaşar

Kalsaydın

Giden sendin ama,
Nedense gidişin en çok beni yordu..

Sen gittiğinle kaldın,
Ben kalakaldım..

Keşke sende kalsaydın..

Ümit Sami Yaşar

Kalu bela

Kalu Belâ' da bazı ruhlar tanışırmış...
Galiba yanımdan geçtin.
İçime ansızın çöken o tarifsiz tanıdıklık,
belki de ruhumun seni hatırlayışıydı.

Göz göze gelmedik belki,
aynı gökyüzüne de bakmadık.
Ama ruhum,
seni çok önceden tanıyormuş gibi sustu.

Kalu Belâ' da verilmiş bir söz vardı sanki.
Dünya dediğimiz bu uzun yolculukta
birbirimizi bulacaktık.
Sen geç kaldın demiyorum;
belki de ben,
seni fark edecek kadar büyümemiştim.

Ümit Sami Yaşar

Kara tren

Bindin bir kara trene gittin,
Ben ardından bakakaldım.

Ne trenin düdüğü dindi kulağımda,
Ne de ellerinin sıcaklığı gitti avuçlarımdan.
Zaman aktı, yollar uzadı aramızda;
Bense hâlâ o rayların kenarında,
Seni uğurladığım o ilk saniyede takılı kaldım.

Ne kadar değerli dakikalarmış sana sarıldığım o anlar,
O zaman anladım.

Sonra evime dönerken
O anda benden kilometrelerce uzaklaştığını bilmekse
Daha çok yordu yüreğimi..

Şimdi hangi durağa yanaşsa o kara tren,
Benim gönlüm oraya düşer..

Ümit Sami Yaşar

Kavanoz

Bazı hisleri kavanoza koyup saklamak istiyorum...
Kapağını sıkıca kapatıp, karanlık ve tozlu bir rafa çekmek.

İçinde bir pazar sabahının sessizliği durmalı mesela;
Yağmurdan sonraki o toprak kokusu,
Eski bir kitabın sayfalarında unutulmuş kurumuş bir çiçek,
Ve belki de çocukluğun o hesapsız, endişesiz gülüşü.

Bir başka kavanoza, fırtınaya tutulmuş denizlerin dalga sesini koymalı;
Göz göze gelindiğinde kalbe oturan o ani sızıyı,
Zamansız gidişlerin arkasında kalan o ağır, somut boşluğu.

Kapağını öyle sıkı kapatmalı ki;
Ne sızıp aklı kurcalayabilsinler,
Ne de tozlu raftan inip bu güne dokunabilsinler..

Ümit Sami Yaşar

Kelebek

Bugün ilk defa ihanet ettim sana,
Bir kelebek kondu penceremin kenarına
Ve ben ona güzel gözle baktım..

Kısa sürdü misafirliği,
Bir çift kanat vuruşuyla kayboldu gökyüzünde.
Geriye sadece penceremde hafif bir toz,
Yüreğimde ise sana karşı işlenmiş o naif suç kaldı.

Şimdi söyle bana;
Bir kelebeğe senin gözlerinle bakmak,
Seni sevmekten sayılmaz mı hala?

Ümit Sami Yaşar

Kenti seninle sevmek

Bu kenti seninle sevmek vardı,
Ceketimin sol cebine iki bilet koyup
Yanlış duraklarda inmek vardı sebepsiz.

Çünkü boynun,
En güzel haritasıydı henüz keşfedilmemiş sokakların.

Şimdi hangi sokağa dönsem boşluk,
Hangi kahveye otursam masada iki yalnızlık.

Bütün takvimleri yaprak yaprak yakıp
Bir ekim ikindisinde,
Yağmura yakalanmak vardı çocukça.

Oysa seninle aynı şemsiyenin altına sığınıp
Islanmayı bile bir mucize saymak vardı.

Bu kenti seninle sevmek vardı gülüm.
Bütün saatleri sana ayarlayıp
Zamanı tam ortasından bölüşmek vardı..

Gittin;
Şehir sustu, saatler durdu.
Bana kalan,
Ceketimin sol cebinde kuruyan iki kırık bilet..

Ümit Sami Yaşar

Kırık film makinesi

Ankara’nın soğuk bir kasım sabahında,
dolmuş durağında unutulmuş sarı bir eldiven gibi bıraktın beni.
Eşi teki kayıp, hiçbir işe yaramayan,
ama sırf eski bir ısıtmanın hatırına atılmaya da kıyılamayan...

Oysa biz seninle aynı filmin farklı dublajları gibiydik;
sesimiz birbirine uymazdı ama
aynı hikâyenin içinde kaybolurduk.
Şimdi sen gittin ya,
salondaki ışıklar pat diye yandı sanki.
Patlamış mısır taneleri kaldı koltuk aralarında,
bir de jenerikte hızla geçen, kimsenin okumadığı adım...

Bavulunu toplarken bir teyel ipi gibi söküldü aramızdaki mesafe.
Sen adımlarını büyüttün,
ben ise
harcadım arkandan bakışlarımı.
Ayrılık dedikleri şey,
otobüs muavininin "Kayseri için son çağrı" bağırması kadar amansız,
ve bir çay bardağının dibinde biriken o tatsız şeker kadar tortuluymuş meğer.

Gittin...
Sanki mutfaktaki musluk damlatıyordu da,
sen o contayı değiştirmek yerine evi terk ettin.
Şimdi hangi caddeden geçsem
senden kalma bir yalnızlık takılıyor paçama.
Çamurlu bir kış günü, yoldan geçen bir taksinin sıçrattığı su gibi;
hem ansızın, hem biraz kirli, hem büsbütün soğuk.

Arpası fazla gelmiş bir at gibi şaha kalkıyor yokluğun.
Ben ise mutfakta,
tek kişilik bir çay demlemenin o anlamsız matemindeyim.
İki kaşık şeker atsam sen olmuyorsun,
tek kaşık atsam tadım gelmiyor.

Sahi, kaçıncı durağında inilir bir sevdadan?
Hangi bilete sığar seni unutmanın tarifesi?
Sen şimdi başka bir şehrin yabancı bir caddesinde yürüyorsun ya,
burada, benim içimdeki o eski sinema salonunda
hâlâ senin koltuğun boş...
Ve makinist, ısrarla aynı kırık filmi oynatıp duruyor..

Ümit Sami Yaşar

Kilidi kırılmış duygular

Kilidi kırılmış duygular içerisinde
Geceler kör karanlık
Geceler yalım ateşi
Bir sen varsın hayallerin ötesinde, bir de ben
Yalnızlık sarhoşu koşumlarını bırakmış bir benlik duygusu
Bir de yüreğimde canım;
Seni kaybetme korkusu..

Sabahın habercisi ayazların yüreğimi vurduğu vakit
Sen bir tanem,
Sen varsın her rüzgarın türküsünde
Sen varsın gecenin içime çektiğim her nefesinde
Ve yağmurun yüreğimde bıraktığı her ıslanmışlığımda

Umutlarımdan da geçtim artık
Kağıdın sessizliğine sığınarak
Küllerine katılıyorum belki de büyük bir yangının
Belki de sensin canım
Yüreğimi iki ucundan tutuşturan

Farkındayım
Dipsiz bir öfke kadar derin
Senin kadar yok
Senin kadar yoksunum bu gece

Ürküyorum beni geçmişe bağlayan halatlardan
Sebepsiz zannettiğim üşümeler var bedenimde zaman zaman
Sen yanımda olsaydın, diyorum şimdi
Karşımdaki hayalinde olsa,
Yanımda olsaydın
En gururlu halimle dururdum hayatın ve bütün acıların karşısında

Sen yoksun bir tanem
Kilidi kırılmış duygular içerisinde
Geceler kör karanlık
Geceler yalım ateşi
Bir sen varsın hayallerin ötesinde, bir de ben..

Bir sen, bir de ben

Ümit Sami Yaşar

Krater

Yoktun ya; yokluğun bir büyük boşluktu.
Bir kraterdi sanki,
Göktaşı çarpmasından arta kalan.

Ardından gürültü, ardından toz bulutu,
Sonra sessizlik.
Senin gidişin de öyleydi.

İnsan, en çok o sessizlikte anlıyor eksilmeyi.
Öyle sıradan bir eksilme değil;
Sarsıntısı önce duyulan,
Sonra uzun süre dinmeyen bir çöküş hâli.

Yokluğun, sadece bir kişinin olmaması değildi.
Alışkanlıkların yerinden oynamasıydı.
Günün belli saatlerinde boş kalan bir yer,
Söylenmeyen bir cümle,
Paylaşılmayan bir düşünce.

Krater dediğim şey tam da buydu:
Hayatın akışında açılmış,
Etrafındaki her şeyi kendine doğru çeken bir çukur.
İçine baktıkça kararan,
Bakmadıkça daha da derinleşen.

İnsan önce o boşluğu doldurmaya çalışıyor.
Başka seslerle, başka yüzlerle, başka uğraşlarla.

Sonra bir gün fark ediyorsun:
O krater artık sadece acıtmıyor.
Orası, seni sen yapan bir coğrafyanın parçası olmuş.

Etrafında yürümeyi öğreniyorsun.
Hatta bazen içine düşmeden kenarında oturup geçmişi seyrediyorsun.
Acı azalıyor belki ama iz kalıyor.
Ve o iz, yıkımdan çok dönüşümü anlatmaya başlıyor.

Yokluğun büyük bir boşluktu.
Ama o boşluk, bana kalbimin ne kadar genişleyebildiğini de öğretti.

Çarpışmalar yeryüzünü değiştirir.
İnsan da değişir.

Ve bazen bir krater,
Yıkımın değil,
Derinleşmenin adıdır.

Ümit Sami Yaşar

Lego gibi

Lego da parçalar vardır hani,
Birbirine uyar,
Tamamlar..

Sen ve ben öyleyiz işte ,
Bunun için doğmuş ,
Yaşamışız sanki.

Ben yanımda bulmuşum seni,
Sende beni..

Ümit Sami Yaşar

Mektup

Mektup yaz bana ara sıra,
Aklından geçer,
Yüreğine bir sızı gibi düşersem,
Hislerini yaz o 'an' için..

Ayrılığı yaz mesela,
Farz et ki
Ben 'ben' değilim bir yabancıyım,
Beni ne kadar sevdiğini yaz..

Sana sayfalarca yazdığım sevdamı da unut istersen,
İki satırda içinden geldiği gibi
Havadan, sudan yaz..

Altına imza,
Zarfa isim koymasan da olur,
Ben anlarım yine de senden geldiğini,
Puluna kokun, yazılara bakışın sinmiştir nasıl olsa...

Ümit Sami Yaşar

Melodik sevgi

sen gidince anladım;
özlemek,
bir melodiyi son notasından sonra da,
uzun süre, içinde duymaya devam etmekmiş..

Sessizlik bile o ezginin yankısına dönüşüyor sonra.
Kimse fark etmiyor..

Ve insan,
bazen bir şarkıyı değil,
kiminle dinlediğini özlüyor..

Ümit Sami Yaşar

Mesafe

'özlerim' dedim
'hemde öyle özlerim ki özlemimden utanırsın!'
'gözlerin' dedi
dokunmak istedi gözyaşlarıma
izin vermedim
yoksa bir ömür taşıyacaktı avuçlarında..

ve gitti..
araya mesafeler girdi
'mesafe' ne korkunç birşey
özler mi, unutur mu
bilemezsin..

şimdiyse
onun özlemiyle yaşıyorum
Araya mesafeler girdi…
Mesafe bazen kilometre değildir.
Bazen aynı şehirde iki yabancı olmaktır.

Ümit Sami Yaşar

Ne demeli şimdi

Ne demeli şimdi;
Seni benden alan sabah rüzgarlarına,
Bak yüreğimin içinde kuru bir ayaz,
Sensizliğin kuytularında üşüyorum..

Her esen rüzgâr,
adını getiriyor dudaklarıma,
Ve ben,
Her sabah biraz daha eksiliyorum senden,
Her akşam biraz daha
kendime yabancı...

Ümit Sami Yaşar

Neden sevmedin ki

Neden sevmedin ki beni;
Oysa seni de en güzel bir ben severdim..

Ben seni, gecenin kendi sessizliğinde kayboluşu gibi,
Hiçbir hesaba sığmayan bir çaresizlikle sevmiştim.
Geçip gittiğin sokaklarda gölgen kalırdı,
Ben o gölgeyi bile mevsimlerden saklardım.

Sırf tenine değiyor diye rüzgâra imrenir,
Seni düşünürken göğsümde büyüyen fırtınaya
Bir sığınak bulamazdım.

Neden sevemedin ki?
Bir yangını tutuşturmak değildi maksadım,
Sadece soğuk bir akşamüstü,
Işığı hiç sönmeyen bir pencere olmaktı sana.

Avuçlarında biriken yorgunluğu bilip,
Her defasında en baştan tamamlamaktı seni.
Şimdi sustuğum her cümle,
Cevabını bulamamış tek bir soruya çıkar:
İnsan, kendisini böyle sonsuz kılabilen bir sevgiden
Neden geçer ki?

Ümit Sami Yaşar

Odamın duvarında resmin

Odamın duvarında resmin
Hala güleç, hala sevdalı
Bir gün ıslanmışız yağmurda
Eve de yeni gelmişiz
Sırılsıklam sevmişim seni
Hatıralar resim olmuş
Kalmış öylece duvarımda

Odamın duvarında resmin
Bana ait olan senin
Günlerce beklemişliğim
Sancılı hüzünlerin ağrısı
Uyuyamamışlığım
Sensiz günlerimde ağlamışlığım
Sana dair ne varsa
İşte orada

Odamın duvarında resmin
Zamanı durdurup asmışım oraya
Ondan önce sevdiğimden
Daha çok sevilmişliğin
Odama ondan yayılan kokunu
İçime çekmişliğim
Kahrım, çile çekmişliğim

Odamın duvarında resmin
İşte gidişin
Susup öylece kala kalmışlığım
Hasretin
Hasretimin yetimliği
Çarpılan bir kapı
Ardında bıraktıkların
İşte orada resmin
Odamın duvarında

Ümit Sami Yaşar

Olmayışın resmi

Sokağın köşesindeki büfeden
Yarım ekmek döner istedim,
"Döner bitti" dedi büfeci.
"O zaman tost yap" dedim,
"Kaşar kalmadı" dedi.
"Boş ekmek ver" dedim,
"Fırın daha çıkartmadı" dedi.

Durup düşündüm biraz.
Var olmayan bir şeyin
Bittiğini öğrenmekti belki de bu.
Zaten hiç almadığım bir maaşın
Son kuruşunu harcamışım gibi.

Evde altı aydır sönük duran ampulü
Açıp kapattım üç kere.
Işık yanmadı tabii,
Ama anahtarın "çıt" sesi
İçimdeki boşluğu beş santim daha genişletti.

mesaj attım sonra,
"Nasılsın?" yazdım.
Cevap vermedi.
Vermemesi sorun değil de,
Görüldü de atmadı.
İnsan varlığıyla yok sayılsa yine iyi,
Yokluğuyla hiç sayılmak koyuyor adama.

Ne bir büyük dram var burada,
Ne de derin bir keder.
Sadece bir bardak çayın altlığında biriken
O gereksiz ve anlamsız ıslaklık gibiyiz.
Olsak da bir,
Olmasak da...
Hatta olmasak
Masa biraz daha geniş kalır belki.

Ümit Sami Yaşar

On beş adım voltaları

Yoksun,
Evim ıpıssız,
Odalar zindan,
Koridor volta boyu onbeş adım.
Yürekten çekiyorum acı dolu nefeslerimi,
Seni içime çekercesine..

Tesbih misali sayıyorum olmadığın günleri,
Ne yapabilirdim ki zaten,
'gitme' desem kalacak mıydın sanki..

Gözlerimde hasret fenerleri,
Dönüşünü bekliyorum..
Döndüğün gün, vadesi dolacak ayrılığın,
Bitecek demine yenik mahpusluğum,
Bitecek koridor boyu onbeş adım voltalarım...

Ümit Sami Yaşar

On yedi yaş

daha on yedi yaşındaydım o zamanlar,
bu sokağa yeni taşınmıştık.

seni ilk defa Rasim Amca'nın bakkalında görmüştüm.
sıcak yaz akşamlarında da ailenle beraber parkta görürdüm seni.
ne kadar da güzel,
ne kadar da ulaşılmazdın.

seni seyrederdim gizlice,
kaç defa da yolda karşılaştık,
ama bir 'merhaba' sözünü bile çok görmüştün bana.

gözlerin hep başka yerdeydi,
görmezdi beni.
bence utancımdan kıpkırmızı kesilir,
kaçamak bakışlarla seyrederdim seni,
apartmanınızın kapısında kaybolana kadar.

söyleyemiyordum sana,
zaten; o zamanlar sevgi açıktan açığa söylenmezdi.
hatırlar mısın bilmem?

sizin apartmanın caddeye bakan duvarında
'seni seviyorum' diye bir yazı vardı,
o yazıyı yazan bendim.
ama senin bundan haberin bile yoktu.

oysa ki sen,
defterimin her sayfasında adının yazdığını da,
nerden bilecektin.

o zamanlar lise son sınıftaydım,
aklım bir karış havada,
okulum köşede sağ taraftaydı.

okulu asardım sırf seni görebilmek için.
senden ötesini umursamazdım,
hoş, sende beni umursamazdın ya,
ne bileyim işte,
tutulmuştum sana bir kere.

arkadaşlarım benimle dalga geçiyordu,
seni sevdiğim için.
halbuki onlar bilmezdi,
benim içimden neler geçerdi,
ne hayaller kurardım sana dair.

okulumu bitirip mühendis olacaktım,
gelip babandan isteyecektik seni,
sende beni sevecektin zamanla.
şehrin en güzel yerinde bir evimiz,
kapımızda son model bir araba,

bahçemizde oynayan çocuklarımız olacaktı..

işte ben bu hayallerle yaşadım,
siz mahalleden taşınana kadar.
gittiğinizi bizim selim söylediğinde,
şaka yapıyor sanmış,
kırmıştım çocuğun kalbini de.

ve bilsen nasıl yıkılmıştım,
bomboş evinizin penceresine gözlerim çakılı,
saatlerce oturduğum zaman kaldırımlarda..

aradan aylar, yıllar geçti,
ben senden bir haber alamadım,
ta ki bir gün;
gazetede öldüğünü okuyana kadar.

şimdiyse evliyim,
işimde oldu, evimde, arabamda,
bahçede oynayan çocuklarım da var.
bir tek sen kaldın eksiğim,
bir tek sen olmadın yanımda..

yıllarca düşündüm seni,
her şey aklıma gelirdi de,
böyle mezarının önünde olacağım,
hiç aklıma gelmezdi.

bak şimdi buradayım,
biliyorum duyuyorsun beni,
bunu hissediyorum,
artık sevgimi söylemek istiyorum;
SENİ SEVİYORUM..

Ümit Sami Yaşar

Otuz yıllık sevgi

Otuz yıl geçti elin elime değmeden,
Dünya güneşin etrafında otuz kez döndü.
Ben seni özledim,
Haberin bile olmadı..

Otuz kez yaktım yokluğunu,
Otuz kez sensizlikle savaştım,
Kolum kanadım kırıldı,
Ama vazgeçmedim...

Otuz yıl mahpus kaldım yokluğuna,
Her gece dualarımda adını sayıkladım
Yılmadım, yorulmadım,
Ama sesini duymamak kafa, göz girdi bana bu gece..

Sesini duymamak otuz yıl,
Her şeye rağmen resmini, suretini unutmamak,
Ellerinin sıcaklığını,
Gözlerindeki ''seni özledim'' bakışını...

Otuz yıl üç asır gibi,
İklim değişir, dünya değişir,
Ben değişmem,
Hala durur avcumda yüreğin..

Ümit Sami Yaşar

Oysa

Oysa ne çok şey biriktirmiştik gözlerimizde;
Bir kahve buharı,
Bir şarkı,
Bir yağmur sonrası sessizlik kadar sade..

Ve ben,
hala ağır bir hatıra gibi taşırım, seni içimde;
Ne bırakabilirim,
Ne de eskisi gibi sarılabilirim...

Ve de ne zaman ay yükselse göğe,
Bir yanım sana kavuşur,
Bir yanım senden,
Yeniden ayrılır...

Ümit Sami Yaşar

Ömrüm

Ve sonra sen çıktın karşıma,
Ömrüme ömür katan..

Adını söylediğimde
Sessizlik bile gülümsedi.
Sanki bütün yollar,
Beni sana getirmek için çizilmişti ezelden beri.

Sen geldin;
Eksik kalan cümleler tamamlandı..

Ümit Sami Yaşar

Özlemlerimiz var

özlemlerimiz var bizim,
düne dair,
yada
hiç yaşanmamış bir zamandan arta kalan..

kimimiz geçmişi,
kimimiz çocukluğunu,
kimimiz de yaşayamadıklarımızı,
baharı,
acıların dudaklarımızda bıraktığı yarım tebessümleri,
özlüyoruz zaman zaman...

anlam veremesek te,
bir başımıza kalsak ta karanlıklar ortasında,
biz onu yaşatsak ta,
onunla beraber yaşasak ta,
dem vursa da acıların en koyu yerinden,
özlüyoruz yine de.

özlüyoruz şehir karmaşasının ortasında
geride bıraktığımız silik insan siluetlerini,
bir köy çeşmesinin suyu gibi saf güzelliğini,
oynadığımız oyunları
ve düştüğümüz zaman,
çocukluğumuzdan arta kalan kanayan yanlarımızı...

Ümit Sami Yaşar

Papatyalar

PAPATYALAR

Çok papatyanın hatırı, hakkı vardır, bende.
"Seviyor...
Sevmiyor..."
derken,
Kaçının kopardım kolunu,
Kanadını,
Kaçının baharını yarım bıraktım,
Kaçının sessizliğini,
Kendi telaşıma kurban ettim.

Oysa hiçbirinin suçu yoktu.
Ne onlar biliyordu seni,
ne de sen onları.

Ben,
Bir tek cevabın peşinde,
Küçücük çiçeklerin ömründen çaldım.

Aşkın cevabını
Çiçeklerden beklemek,
En çok da çiçeklere haksızlıkmış.

Allah affetsin...

Ümit Sami Yaşar

Sana aktarmalı bir istanbul

Eylül, bir tüccar gibi dikildi Kadıköy iskelesine,
Yazdan kalma alacaklarımızı, sararmış birer makbuz gibi dağıtıyor rüzgârda.
İşte yine başladı "son"bahar;
Adı üstünde, baharın en son kullanma tarihi geçmiş hali...
Biz ki, aynı şemsiyenin altında iki ayrı iklimdik,
Şimdi İstanbul hüznü üşüyor ceketimin sol cebinde.

Boğaz, adının hakkını verip düğümleniyor yine boğazımda.
Bir martı çığlığı kadar yırtıcı,
Ve bir demin çayı kadar demli yalnızlığım.
Kız Kulesi, denizin ortasında sürgün bir kelime gibi duruyor,
Hangi cümleye koysam, yapısını bozuyor manzaranın.
Ben seni düşünürken,
Yağmur, asfalta imla hataları yapıyor damla damla.

Sokak lambaları, gecenin gözaltı morlukları gibi yanıyor İstiklal'de.
Yapraklar dökülüyor kaldırımlara;
Kimi aşktan düşüyor, kimi yerçekiminden.
Oysa ben senin gidişini bir ayrılık sanmıştım,
Meğer sadece eylemsizlikmiş eylülün yaptığı.
Sen gittin ya,
Ben şehirdeki bütün otobüs hatlarında sana "aktarma" yapıyorum artık,
Biletim hep yalnızlığa kesiliyor.

Şimdi sarımsı bir mürekkeple yazılıyor istikbalimiz.
Ihlamur kokusuna telif ödüyoruz Üsküdar'da.
Gelmeyeceğini bildiğim bir vapura biniyorum sırf rüzgârı sen kokuyor diye,
Çünkü ben en çok, sana kaçırılmış saatlerde yakalanıyorum.
İstanbul soğuk,
Ve ben ceplerimde sıcak bir dize arıyorum,
Ellerimden çok, içimin üşümesini örtecek..

Ümit Sami Yaşar

Sana da yazık

Sana da yazık!
Çünkü kimse seni,
Benim kadar
Sev-me-ye-cek...

Ve belki bir gün,
Kalabalıkların içinde,
Bunu en çok
Sessizlik sana anlatacak.

O gün anlayacaksın;
Bazı insanlar,
Gittikleri için değil,
Bir daha hiç gelmeyecekleri için
Eksik kalır.

Ümit Sami Yaşar

Sana kalan suskunluk

Adım attığın yerlerde gölgen bile yorulurken,
sen hâlâ kendi fırtınana sığınak olursun.

Bir adım atsan çözülecek belki de zaman,
avuçlarında biriken o sessizliğin kilidi.
Kendi karanlığına fener olan bir mum gibi,
eridiğinin bile farkında değilsin hâla.

Oysa dokunduğun her hüzün,
senin ışığından sızan kırık bir aynadır.
Ve ne zaman geriye baksan,
yürüdüğün yol değil,
içinde biriktirdiğin o derin suskunluktur sana kalan.

Ümit Sami Yaşar

Sarılsam

Sarılsam...
Kalbime denk gelir misin?

Yoksa kalbim,
Sende kendini mi bulur?

Yada sadece kollarımın arasında değil,
Ömrümün en sessiz yerine mi yerleşirsin?

Ümit Sami Yaşar

Sen hiç

Sen hiç yağan yağmura gözyaşını karıştırıp
Gökyüzüne ve suyun bilinmeyen yanına
Tek bir isim yazmayı
Ve yazın sıcağına
Kışın soğuğuna
Ve de bir bahar tomurcuğuna
Sevgini anlatmayı istedin mi?

Sevmek isterken delicesine
Duygularına yağmur yağdı mı en güzel gününde?
Ve de bir yağmurun yalnızlığında
Yitik bir zamanın son nefesinde yaşadın mı sevgiyi?

Ve sığındığın geceler yıldızını gizledi mi senden?
İçinden bir ses sev dedi mi yine de
Yaşadığın her şeye rağmen?
Bir feryadın acımasızlığına boyun eğdiren hayata
Ve her şey tersine giderken hep ilerleyen zamana
Ve nabzının sesine
Ve ağlatan şarkıların melodisine
Ve de bu acıyı her gece yeniden yaşayan o sese
Hiç kulak verdin mi?

Seyredip aynaya vuran resmini
Bir anıyı yaktın mı sevginin ateşiyle?
Fırlatıp attın mı her şeyi bir köşeye benim gibi?
Dostların unut dese de
Unutmayı bile unutup
Acıtsa da yüreğini
Aşkı yaşadın mı yine de gizliden gizliye?
Yumruğunu vurup masanın orta yerine
seviyorum dedin mi kendi kendine?

Bir resmi bile yokken elinde
Hayalini çizdin mi pencerenin buğusuna?
Seni de gezdirdi mi sokak sokak
Bir tek kelimeye sığmayan yitik bir sevgili?

İyi düşün bak!

Sen hiç benim kadar sevmedin değil mi?
Eğer sende sevmiş olsaydın
Kendini böyle bir aşktan mahrum etmezdin

Ümit Sami Yaşar

Seni beklemek

Seni beklemek,
Kurumuş bir ağacın,
Bahara inanmayı bırakmaması gibi...

Bir fincan çayın buharında,
Eski bir şarkının kırık notasına tutunurken,
Ansızın çıkıp gelirsin aklıma.
Ne kapıyı çalarsın,
Ne seslenirsin..

Çünkü sen,
Gitmekle eksilen biri değilsin.
Sen,
Gittikten sonra bile
Her şeyin içinde kalmayı başaran
Tek insansın.

Ümit Sami Yaşar

Seni sevmek

Seni sevmek,
sevmelerin en güzeli.

yalnızca bir çift gözü aramak;
bulunca da
bütün dünyayı unutmak.

Ne senden önce eksiktim,
ne senden sonra tamam...

ben bilirim;
seni sevmek,
yalnızca bir insanı değil,
kendimde en güzel hâli yaşatmaktı..

Ümit Sami Yaşar

Senin saatin

Saat gecenin bilmem kaçı,
Yine senin saatin mi yoksa?

Bilmem artık sayısını,
Bu kaçıncı gün,
Kaçıncı saati hasretin..

Yokluğun yokluğumun resmi sanki,
Ey yar!
Sen yoksan, ben de yokum..

Saat ve zaman farksız artık,
Ucun, bucağın yok bende sevgiden yana
Ana ocağı sen,
Yar sevdası sen..

Ateş gibi, su gibi tattığımsın,
Vazgeçemediğim,
Soğuk zemheri de sığındığım yoksul hanemsin..

Sen benimsin...

Ümit Sami Yaşar

Seninle

İçinde ne olduğu önemli değil,
Seninle aynı tabağı kaşıklamak var ya;
Dünya ya bedel..
Tatlı olur,
Tuzlu olur,
Gam olur,
Keder olur...

Ümit Sami Yaşar

Sensizliği anlatmak

sana sensizliği anlatmak
ne kadar aptalca, değil mi?
çünkü sen;
hiçbir zaman sensiz kalmadın...

Ümit Sami Yaşar

Sensizlik

Sensizlik bir çığ gibi düşer gecelerime,
Uyurken sen,bilmediğim bir menzilde.
Gece ayaza vurur adamı,
Saatler sensizliğe..

Ve gözlerime çöken karanlık,
Seni yaşatır orta yerinde.
Seherindeyse gecenin,
Söz susar, gam olur sabaha kadar...

Ümit Sami Yaşar

Sensizlik çılgın çocuk

Resmini buldum dün,
Eski bir defterin arasında.
Merak ediyorum,
Hala duruyor mu yüzünde,
O güzel tebessüm..

Yoksa o da mı eskidi,
Umudum gibi.
Ve sensizlik hala koynumda,
Çılgın bir çocuk..

Ümit Sami Yaşar

Sensizlik ormanı

Bir orman sensizlik,
Her ağacın, her dalında,
Binlerce umutsuzluk yaprağı..

Ve ortasında ben,
Sana hasret,
Sana divane,
Yeşile küskün..

Ümit Sami Yaşar

Sesini özlemek

Ya sesini özlersem..

Ki özlerim,
Bir tren kompartımanında, treni tamamen unutmak gibi.
Sanki sen bir harfin ortasındaydın da
Ben o harfi telaffuz etmeyi unuttum.
Öyle bir sessizlik.

Sesin ki;
Bir çayın iki kere demlenmesi gibi bir şeydi,
Biraz serin, biraz ben kokan..

Şimdi hangi sokak lambasının altına sığınsam
Yüzün çıkıyor ceplerimden,
Sesin ise,
İçimde bir yerlerde birikip duruyor.

Özlersem diyorum,
Yani bir hüznü hüzne ekler gibi
Ayrılığı ayrılığa eklersem,
Çıkıp gelir misin bir pazar kahvaltısının en olmadık yerine?
Yumurta kabuğuna vurulan o ilk kaşık sesinde
Duyar mıyım seni yeniden?

Ümit Sami Yaşar

Sessiz liman

Kendi kapattığın perdenin arkasında gündüzü beklemek boşuna.
Bir şeyi bitirme cesaretini gösterdiysen,
o bitişin getirdiği sessizliği
ve karanlığı da göğüsleme olgunluğunu göstereceksin.

Ya o kibriti yeniden çakacak yüreğin olacak
ya da karanlığın içinde yürümeyi öğreneceksin.

Çünkü her vazgeçiş, bir iz bırakır geride,
Ne mum alevi bağışlar seni, ne de gölge.

Madem ki sen söndürdün o tahta masadaki ışığı,
Şimdi yankılanan yalnızlık senin eserin;
Geceyi suçlama, kendi ellerindi fırtınayı çağıran.

Yarım kalmış bir türkünün nakaratında takılıp kalamaz insan,
Ya o yangını küllerinden sarsıp yeniden doğuracaksın,
Göz göze geleceksin yaktığın o ilk kıvılcımla,
Ya da bastığın toprağın soğukluğunu kabullenip
Karanlığın ritminde adımlamayı öğreneceksin.

Şikâyet etmeye hakkın yok artık o kapalı perdelerden,
Kendi çizdiğin sınırın eşiğinde durup ağlayamazsın.

Şimdi ya o fırtınalı denizlere bir daha yelken aç,
Ya da bu sessiz limanda,
O koyu karanlıkla barışmayı öğren..

Ümit Sami Yaşar

Sessiz yorgunluk

İnsanın her zaman kemiği, eti yorulmaz,
Bazen bir bakışın eksikliğinden yorulur.

Ben senin yüzünde saklı bir ülke aradım;
Sınır tellerinde, uçsuz bucaksız gözlerim yorulur.

Karşılıksız sevmek, iklimi unutulmuş bir kentte
Aynı treni iki ayrı garda, raylara düşen karda beklemektir.

Kulağım sesinin yankısına, avcum sıcaklığının külüne küs;
Bir bardak çayın dumanında rengin, buğusunda adın yorulur.

Yataktan bir enkaz gibi kalkar sararan akşamüstleri,
Ruhunu dokunsan çekilecek bir küstüm otu gibi kapatır gece yine.

İnsan en çok kalabalık gürültülerde ilmek ilmek eksilir de,
Uzaklığı, soğutulmuş bir atkı gibi kendi boynuna dolayarak kalır.

Kilitli kapıların arkasında biriken toz birikir içimde,
Her sustuğun harf, göğsümde taşlaşan yeni bir patika.

Ne senin gelmeye vaktin var bu ıssız istasyona,
Ne de benim bu yorgun rayları tekrar döşemeye mecalim...

Ümit Sami Yaşar

Sevda sokağı

Sevda Sokağı'nı bilir misiniz?
Yolunuz hiç düşmedi mi oraya,
Hiç geçmediniz mi
Sevda sokağından bir akşamüstü..

Günlerin anlamı bir başkadır orada
Mevsimlerden sonbaharıysa hiç
sormayın
Dünyanın sonudur belki de sararan
yapraklarıyla

Kasım yağmurları zamansız yağar
Günler ansızın kısalır orada
Geceler uzar..
Hayaller yeşerir bahçelerinde
Sahi! Siz Sevda sokağının
bahçelerini de bilmezsiniz
Ağaçlarında yasak meyveler dizilidir
salkım-saçak
Dallarına kurulan salıncaklarda ise
Bazen Leyla görünür
Bazen de Şirin
Ferhat hep köşe başında bekler
yanında Yunus Emre'yle..

Gülleri de daha güzeldir Sevda
sokağının
Her gün yeni bir tanesi açar
Yeni bir gelin koyar vazolarına
Yollarında mecnunlar görürsünüz
Bir o yana bir bu yana dövünür
durur sonsuza dek..

Orada rüyaya yer yoktur
Zaten kendisi nedir ki Sevda
Sokağının
Bir uçtan başlayıp
Öteki köşeye varıncaya dek
mutluluk hayali
Yolun sonundaki karanlığı ise
Kimse bilemez oraya gitmeden..

Adresler bilinmez Sevda sokağında
Gezersiniz sevdanın caddelerinde
Hep bir şeyleri hatırlatır size adresler
Duvarlarına isimler yazılmıştır
İsimler hep öteki yarısını arar orada
Mektuplar uçuşur semalarında
Giderken bir sevda düşürürler
yüreklere
Onu da bulan bırakmak istemez bir
daha..

Her şeyin ayrı bir anlamı vardır
Sevda sokağında
Bir köşede kaçamak bakışlar
bir şeyler anlatır gizlice
Diğer köşede iki damla gözyaşı
kanar durur hatırlandıkça..

Siyah-beyaz fotoğraflar vardır
masalarında
Her ışıkta ayrı bir renge bürünür
fotoğraflar
Bakarsınız onlara
Ser verip sır vermezler
Konuşmazlar hiçbir zaman..

Yaşamak ağrısını asıp boynunuza
Çıkmak istemezsiniz bu sokaktan
Çünkü bu sokaktan çıkınca
unutamazsınız varlığını
Hep o sevda sokağını arar gözleriniz
Ve kim bilir
Bir gün hiç ummadığınız bir anda
belirir karşınızda
Adresler ayrı, yazılar ayrı
Mektuplar hiç ulaşmamış yerlerine..

Bir de geceleri vardır Sevda sokağının
Bazen hüzün yağar
Bazen de ay ışığı vurur
Her gece ayrı bir telden çalar
sevdanın türküsü
Geceleri kaldırım taşlarında her
zamana ait gözyaşları vardır
Onlar ki her görende
Silinmez izler bırakır dünya
döndükçe..

Şiirler dolaşır sokaklarında
Bir sandal denize açılır her
mehtapta
Söyler dalgalar şarkısını inceden
inceye
Dinlersiniz
Bir gece alır götürür sizi
En uzak köşelerine sevdanın..
Yollarından
Kış ayazında sıcağından geçersiniz
Ve bir gün gelir
Yine orada bulur sizi
En gizli sevda
En sevgili ölüm..

Ümit Sami Yaşar

Sevda yüklü uçurtmalar

Çocukça uçurtmalar yapmalıydım senin için,
Kuyrukları sevdam yüklü..

Güneşin henüz değmediği bulutlara dokunmalı,
Rüzgârla değil, kalpten kopan bir fırtınayla yükselmeliydi.
Uçurtmanın gölgesi düşerken kırılan hüzünlere,
Gökyüzü ilk kez bu kadar mavi görünmeliydi.

İplerini sımsıkı tuttuğun o çocuksu cesaretle,
Her mesafe bir fısıltıya dönmeli, kaybolmalıydı.
Gözünün eremediği yerlerde bir akşamüstü,
Kayıp sevdalar, yeni baştan yıldızlarla dikilmeliydi.

Sessizce savrulurken sonsuzluğun kucağında,
Zamanın tekeri bir an olsun tersten dönmeliydi.
Sen sadece ipi tutmalıydın,
Geri kalan her şeyi gökyüzü halletmeliydi...

Ümit Sami Yaşar

Sevgi sözcükleri

Sevgi sözcükleri ölmedi,
Duruyorlar hala öylece söylendiği mekanlarda.
Ve söylenmediler bir daha,
Gittin gideli..

Yalnızca birkaç fısıltı çaldım onlardan,
Arada bir savuruyorum kasım akşamlarında.
Sonra da dua ediyorum tanrıya,
Sevgi yağmurlarında ıslanman için..

Bilirim seversin kasım yağmurlarını,
Çıkarsın mutlaka, çiselerken damlalar.

Kim bilir belki de,
Soğuğun iyice içine işlediği bir anda,
Bir damla düşer yüreğine,
Beni hatırlarsın..

Ümit Sami Yaşar

Seviyorum desem

Sadece 'seviyorum' desem,
Yada göz göze gelsek..

Sen gözlerini kaçırmasan,
Bir sessizlik kurarız aramızda,
Kimsenin bozamadığı..

Yalnızca iki bakışın arasında
Kimsenin ölçemeyeceği bir mesafe
Usulca ev olur bize..

Ve "seviyorum"
Belki de söylenmiş bir söz değil,
Aynı sessizliğe birlikte inanabilmek..

Ümit Sami Yaşar

Sıfırın yanındaki bir

Tek başına sıfırın bir değeri yoktur;
öyle yalnız, öyle sessizdir.

Ama yanına bir sayı geldiğinde,
hem kendisi değer kazanır,
hem de yanına geleni
kat be kat büyütür.

İnsan da biraz böyledir aslında.

Çünkü bazı insanlar,
hayatımıza eklenen bir sayı değildir sadece;
varlığımıza anlam katan değerdir.

Tıpkı sıfırın,
yanına gelenle büyümesi gibi,
insan da sevdiğiyle çoğalır.

Belki de bu yüzden
insanı gerçekten yaşatan,
yalnızca aldığı nefes değil;
o nefesi paylaşabildiği bir yürektir..

Ümit Sami Yaşar

Silinmeyen yokluk

Ne kadar yıkasam da ellerimi,
Parmak uçlarımdan silinmedi yokluğun.
Su aktı,
Zaman geçti.

Aynalara her baktığımda
Yüzümden önce seni gördü gözlerim.
Sessizlik, adını fısıldadı usulca;
Rüzgâr, hatıranı taşıdı.

Sana uzanmayan her yol,
Biraz daha uzak etti beni kendimden.
Günler,
Takvimden eksildi sadece.

Şimdi avuçlarımı kapatıyorum.
Kırılan düşlerim dağılmasın diye.

Ve anladım...
Ne kadar yıkasam da ellerimi,
Parmak uçlarımdan silinmedi yokluğun.

Ümit Sami Yaşar

Sokak sürgünü

Gözlerin gözlerime değince şimşekler çakardı bu şehirde,
ve yağmur suları yürekten yüreğe akardı...

Şimdi bu kentin sokakları,
Eski bir sinema afişi gibi solgun ve yırtık.
Beyoğlu'nun o kuytu pasajlarında,
Nemli duvarlara sinmiş bir ud sesinde arıyorum seni.
İstiklal Caddesi'nde üzerime yürüyen bu kalabalık,
Sanki senin yokluğunun kalabalığı...
Herkes bir yerlere yetişme telaşında,
Bense seninle durduğumuz o ilk saniyede takılı kalmışım.

Hatırlar mısın?
Sokak lambalarının sarı ve yorgun ışığında,
Gölgelerimiz birbirine sarılırdı önce.
Biz o zamanlar cebinde umuttan başka meteliği olmayan,
Ama göz göze gelince dünyayı fethedeceğine inanan iki gözü karaydık.
Ankara'nın ODTÜ ormanından esen o sert rüzgârı da bilirdik,
İstanbul'un martı çığlıklarına karışan o sitemkâr poyrazını da...

Şimdi hangi sokağa sapsam bir geçmiş zaman sızısı;
Park park dolaşıp banklarda unuttuğumuz o çocuksu gülüşler,
Köşe başındaki simitçinin çay buğusuyla ısınan ellerin...
Bu şehir ki; seninle derya deniz bir masaldı,
Sen gittin ya gülüm,
Şimdi kaldırımları bile mazi kokan,
Kendi içerisine çökmüş devasa bir yalnızlık kasabası...

Ve ben, cebimde sana biriktirdiğim ıslak sonbahar yapraklarıyla,
Hâlâ o ilk karşılaştığımız durağın saçak altındayım.
Hangi otobüs geçerse geçsin,
Artık hiçbir hat bizi o eski günlerin duraklarına götürmüyor...

Ümit Sami Yaşar

Son nota

Şimdi suskunluğun yankılanır boş sokaklarda.
Bir gölge gibi çekilirken adımların,
Geceye doluyor yokluğunun soğuk ayazı.

Bir zamanlar hayat kokan şu şehir,
Bir fotoğrafta donup kalan hatıra artık.

Unutmak, teslim olmaktır zamana;
Bense her mısrada seni baştan yazıyorum.

Gitmekle bitmiyormuş meğer hikaye,
Kalanın içinde koca bir dünya devriliyormuş.
Yarım kalan o bestenin son notasında,
Bir çocuk usulca kendi adını unutup ağlıyormuş.

Ve ağladıkça büyüyormuş içindeki o sessiz deniz,
Kıyısına vuruyormuş teker teker söylenmemiş sözler.
Zaman dediğin, yarayı kapatan bir merhem değil,
Üstünü örten incecik bir toz bulutundan ibaretmiş meğer.

Ne söylesem eksik, ne yazsam tamamlanmıyor bu sızı,
Hangi sokağa dönsem senin yokluğun çıkıyor karşıma.
Rüzgar bile unutturmaya gücü yetmeyen bir türkü gibi,
Fısıldıyor adını, gecenin en zifiri karanlığında.

Şimdi durup baksam arkama, geride kırık dökük düşler,
Önümde ise sonu görünmeyen upuzun bir yol var.
Sen gittiğin yerde belki yeni bir sabah uyanırsın,
Bense bıraktığın o son notada, bir ömür susarım...

Ümit Sami Yaşar

Sonsuza kadar

Kimsesizliğin kaldırım taşlarında,
Gecelerce dolaşmanın
Duygularına nasıl hükmettiğini,
Ve sebepsiz sandığın gözyaşlarının,
Bir insanı nasıl yıkabildiğini bir bilseydin,
Belki beni biraz olsun anlardın..

Sen farkında olmasan da,
Ben bunu söyleyemesem de,
Gecenin içinde yalpalayan bir ses,
Yüreğimden kopup,
Haykıracak sana olan sevgimi,
Sonsuza kadar...

Ümit Sami Yaşar

Sus ve dinle

Gözlerimin uykuyu unuttuğu bir zamanda,
Bana rüyalardan bahsetme artık..

Bir fener ateşi gibi yanarken şakaklarım,
Ne bir düşün sarılmasını isterim tenime
Ne de sabaha çıkacak süslü bir hayali.

Sadece sussun zaman,
Sussun pencereme vuran rüzgar,
Bırak sessizlik kaplasın avuçlarımı.

Ne gecenin hüznünü öv bana
Ne de şafağın vaat ettiği ışığı.

Sadece orada dur,
Ve uyuyamayan bir ruhun sızısını
Kelimesizce dinle..

Ümit Sami Yaşar

Suskunluk

Bir şehir susuyor sanki sen susunca,
Sana çıkmayan bütün yollar çıkmaz sokak..

Takvimler yaprak döküyor,
Eski bir şarkı çalıyor, bestesi yarım, sözleri kırık.
Sadece sen değilsin benden giden;
Rengini yitiriyor gökyüzü, anlamını yitiriyor bahar.

Yürümeyi unutmuş bir kentin kaldırımında,
Bir dokunsan, kirpiklerimden dökülecek gökyüzü,
Bir baksan, çıkmaz sokaklar yeniden haritaya dönecek.

Ama sen susuyorsun...
Ben eksiliyorum..

Ümit Sami Yaşar

Suya yazılan sözler

Suya yazdığımız sözler hep yarım kalmaya mahkumdu belki de,
Belki de yarım kalan sevgilerin hepsi yalnızca bize aitti.
Ya da bize böyle öğretilmişti,
Sevgi ve ayrılığın kaidesi..

Ve sözleri üşüten gecelerde,
İçimizi kavuran yalnızlık duygusu;
İnsanlığımızdan arta kalan yegane şeydi..
Bize ve sevgili gibi sığındığımız yorgun diyarlara...

Titrerdik geceleri sözlerimizi yazarken suyun bilinmeyen yüzüne,
Ve hüzün hep konuğumuzdu,
Kapımızı sevdaya açtığımız gecelerde..

Hüzün gelirdi, susardık birden bire...

Bakışlar yasak bir aşkın esiri,
Biz sebepsiz bir fırtınanın ses vermeyen sonrası gibiydik..

Kuşlar gelip geçerdi üzerimizden
yüreğimizden saf ve çocukluğumuz kadar tertemiz duygular..
yürürdük kaldırımsız sokaklarda..

inadına yaşardık inadına severdik yine de
sevmenin ve sevginin ötesinde saydığımız umarsız ağlayışları..

Biz ağlardık kader bize gülerdi..
biz inadına severdik yalnızlığı..
gözyaşlarımız mührümüz olurdu düşerdi suya..
biz suya sözler yazardık..
sözlerimiz yarım kalmaya mahkumdu belki de..

Saatlerimiz hep ayrılığı gösterir
biz gözyaşlarımızı silip dalardık maziye..
yorgun ve yenik nefeslerimiz karışırdı gecenin karanlığına..
ateş yakıp otururduk çevresine.
bizim içimiz közdü ya zaten.
yakmazdı ateşten hayaller yüreğimizi..
ateş sönerdi biz ağlamaya devam ederdik..
ağlardık yemin verilen duygulara ve yaşanmayan ve de geleceğini bizim tükettiğimiz sevgilere...

Biz suya sözler yazdık hep bir tarafı eksik kaldı..
Ve hep bir yarımızı bıraktık sözlerimizi yazdığımız sularda..

Yıldızları seyrederdik gönlümüze ay ışığı vurduğu vakitlerde..
Ve çevremizdeki insanlara rağmen hep yalnızdık yine de..

Özlerdik her şeye değer verilen sevgileri
Ve özlerdik geride bıraktıklarımızı..

Özlemlerimizi yıldızlara anlatırdık onlarda bulutlara anlatırdı..

Üzerdi bulutları bizim hikayemiz..
Hüzün yağardı gecelere..

gökyüzü dolardı binlerce damlayla..
saçlarımız ve parkalarımız ıslanırdı gözyaşlarıyla..
karışırdı yağmura gecenin en ince yerinden..
biz sözler yazmaya çalışırdık sulara..
yağmur damlaları silerdi alın yazımızı..

Biz hiç bir zaman duygularımızı sulara anlatamadık..
Belki de bir yanımız sırf bu yüzden eksik kaldı..
Belki de geceyi ve insanları bu kadar sevmeseydik
Kaybolurduk,
Hayat karmaşasının aklımıza hükmettiği aynalarda..
Ve belki de şiirler daha kolay yazılırdı sulara..

Bütün şiirler bir sessizliği anlatmak için yazılmıştır.
benim sessizliğimse, bir gün yarımda olsa
suyun öteki yüzünde mutlaka karşınıza çıkacaktır..

Ümit Sami Yaşar

Şehir yokluğunu giydi

Sen gittin ya,
Öyle bir dolmuşun son durağa varıp yolcularını indirmesi gibi basit olmadı hiçbiri.
Gidişin, mesai bitiminde ansızın bastıran o yorucu yağmur gibi çöktü kentin üzerine;
Genzi yakan, gözü yaşartan, ama kime şikâyet edeceğini bilemediğin bir hava kirliliği gibi...

Şimdi bu şehir,
Sırf sen bıraktın diye,
Tam da kendi bedenine göre biçilmiş o en koyu yokluğunu giyindi.
Sokak lambaları, iliklenmemiş bir paltonun sallanan düğmeleri gibi duruyor caddelerde.
Sis, bir terzinin özenle kestiği dikiş payı gibi kapatıyor sana çıkan bütün sokakları.
Binalar daha yüksek, kaldırımlar daha sert,
Ve rüzgâr, sırf senin kokunu bulamadı diye büküyor boynunu çöp tenekelerinin yanında...

Ben mi?
Ben senin gidişini, cebimde unutulmuş buruşuk bir otobüs bileti gibi taşıyorum.
Nereye gittiği belirsiz, ama kalkış saati tam kalbime kazınmış.
Kıraathanenin camında biriken o buğu gibisin şimdi;
Parmağımla adını yazsam silinecek,
Yazmasam içimi karartacak bir soğukluk...

Bir çayın son yudumu gibisin;
Soğuk, biraz tortulu, ama kıyıp da dökülemeyen..

Yani anlayacağın,
Sen gittin, ben burada kaldım demek eksik olur.
Gittin,
Şehir yokluğunu giyindi,
Ben de senin arkanda bıraktığın o geniş boşluğa
Bile bile devrildim...

Ümit Sami Yaşar

Şehit ve anne

şuanda bir siperdeyim
sırtımı toprağa vermişim artık
hayalin gözlerimin önünde anne
bedenimdeyse sensizliğin en son haddi
bedenimde bir kurşun,
yüreğim ellerimde
anne sen yoksun yanımda..

şimdi uzanmış yatıyorum yıldızların altında
küçükken anlatırdın ya anne bana
'gökten bir yıldız kayınca bir melek ölürmüş' diye
anne sen bana 'meleğim' demez miydin?
bak şimdi yıldız yağıyor her yanıma
yıldızlar kayıyor..

neredesin şimdi!
bak anne!
benim dediğin, ismini verdiğin yıldız
kayıyor şimdi..
bir melek daha! öldü anne...

Ümit Sami Yaşar

Şehrin yokluğu

Baktığım her yerde,
Bir parça 'sensizlik' var sanki...

Meğer insan,
birini özleyince;
bütün şehir onun yokluğunu giyermiş..

Ümit Sami Yaşar

Şiir gibi sevmek

Senin en çok bu yönünü özledim,
Yüreğinle sarılıyorsun bana,
Arzudan değil sevgiden..

Kollarında huzur buldum ilk defa,
O kadar rahat,
O kadar serin,
O kadar bahtiyar..

O yüzden,
O anları bu kadar özlüyorum şimdi..

Seninle yaşadığım her an bir şiirin, bir kitabın cümleleri gibiydi,
O kadar içten,
O kadar samimi..

Seninle nefes almak ta güzel,
Sensizlikte o nefesle yaşamakta..

Şiir gibi seviyorum bak seni,
İçimden geldiği gibi..

Olduğun gibi,
Olduğum gibi..

Ümit Sami Yaşar

Unutulan

Masanın üzerinde iki fincan duruyor;
Biri çay,
Öteki bekleyiş.

Ne tuhaf...
Bir insanı unutmak,
Onu hatırlamaktan daha çok yoruyormuş.

Çünkü insan, en çok gideni değil,
Giderken odada unuttuğu ışığı özlüyor.

Ve insan,
Bazen bir fincanın dudak payında,
Bazen camdaki solgun bir yansımada
Kendine değil,
Eksilen bir mevsime rastlıyor..

Ümit Sami Yaşar

Üç beş nefes

Hayat değil mi bu,
Altı üstü ; üç-beş nefes.

Ne ilk fırtınadır bu vurup geçen, ne de son gölge.
Bir elinde dünün izleri,
Diğerinde yarına dair bir tebessüm;
Adım attıkça hafifler yükün, bildikçe derinleşir sözün.

Yine düşer payına sükunet,
Yine bulur yönünü o uslanmaz cesaret.
Her nefeste yeniden başlar,
Her nefeste baştan yazılır hikayen.

Gölgenin boyu uzasa da gün batarken,
Işık hep senin durduğun yerdedir.
Çünkü yol da sensin, yolcu da,
O her nefeste baştan başlayan hikaye de..

Ümit Sami YAŞAR

Ümit Sami Yaşar

Üç kelime

Sana kendine dikkat et diyorum ya hep,
Gönlüm kitap yazıyor aslında,
Ben onu üç kelimeye sığdırıyorum..

Ümit Sami Yaşar

Yalnızlığım

Keşke gönlünde bir damla yerim olsaydı,
Ben yıldızlarca yağardım gecene..

Bir meşale yakıp karanlığına,
Serilirdim en sessiz köşe gibi dizlerine.

Gözlerinin sığındığı o uzak limanda,
Kırık dökük bir sandal olsaydım keşke.

Ne mevsimler geçerdi unutturan beni,
Ne de yollar tükenirdi sana varmaktan.
Sen sadece bir adım atsaydın yeterdi,
Ben vazgeçerdim gündüzümden, dünyamdan.

Şimdi bir hayalin izinde bir başıma,
Topluyorum içimde kahrı, yalnızlığı..

Ümit Sami Yaşar

Yalnızlık

Gözlerin ki,
Üç vakte kadar yağacak bir yağmur,
Gözlerin ki,
Bozuk bir saat gibi hep aynı hüznü vurur.

Sensizlik bir dağ gibi dururken yanımda,
Hangi çığlığım getirir,
hangi susuşum ağlatır seni...

Kaç mevsim daha devrilir yokluğunun koynunda,
Şimdi ister bir avaz kopsun içimdeki yangından,
İster en derin sükûta gömülsün bu yorgun ruhum.
Sen ki çoktan geçtin bu sevdanın sokağından..

Hangi dizeye tutunsam yabancı, hangi durak uzak.
Sanki bir bozkır akşamında durmuşum da
Cebimde unutulmuş, eski bir otobüs biletiyle
Senin hiç uğramadığın kentleri sayıyorum.

Biz ki aynı caddeden geçmişizdir de kesin,
Sen vitrinlere bakmışsındır, ben sigaramın dumanına.
Bir garip iştahsızlıkla yürümüşüzdür akşamüstleri;
Sen kendine bir hayat kurmuşsundur,
Ben ise o hayatın tam kıyısında, kalabalık bir yalnızlık...

Şimdi gel de bu kenti düzelt, bu dökülen sokakları,
Gel de bu cebimdeki kırık cam parçalarını topla.
Yoksa ben, bir eylül günü şiirlerimin dizelerinde,
Kendi üstüme kapanıp kalacağım öylece.

Artık hangi söze sığınsam gurbet bana..

Ümit Sami Yaşar

Yarım kalan.

Yani şimdi durduk yere sarardı bu yapraklar,
Aslında kimsenin de bir yere gittiği yok.
Ama mevsim sonbahar olunca,
Herkes gizli bir bavul topluyor sanki içten içe.

Ankara'nın ayazına mı benziyor biraz bu Eylül,
Yoksa ben mi çok üşüyorum sen yokken buralarda,
İnan, zerre kadar bilmiyorum.

İnce belli bir bardakta kendi kendine soğuyan çay gibiyiz.
Ne tam içilebiliyoruz, ne de dökülmeye kıyılıyoruz.
Bir rüzgar esiyor köşe başından,
Adı poyraz mıdır, karayel midir, bana ne!
Benim yüzüme senin kokunu çarpmayan rüzgarın,
Meteorolojik izahatı lazım değil bana.

Eylül dersen, zaten öteden beri sabıkalı.
Ekim desen, kapı önünde unutulmuş ıslak bir şemsiye.
Kasım... Kasıma hiç girmeyelim,
Onun adı çoktan çıkmış o malum filmlerde.
Oysa biz seninle, dökülen yapraklara basmadan yürümeye çalışan,
İki acemi çocuktuk şu koca şehrin orta yerinde.
Şimdi hangi belediyenin temizlik işçisi süpürüyor,
Bizim o sararıp solan, o yarım kalan heveslerimizi?

Öyle işte gülüm...
Yine memlekete bir sonbahar geldi.
Yine ağaçlar soyunuyor, hiç utanmadan, sıkılmadan.
Ben de sana soyunuyorum bütün dökülemeyen dertlerimi.
Bir çıksan gelsen diyorum,
Kestane çizsek, soba olmasa da kalorifer peteğinde ısıtsak ellerimizi.

Sen bir kere gülsen,
Ben bu sonbaharın yere düşen bütün yapraklarını,
Oturup tek tek yeşile boyasam...
Yemin ederim, zerre kadar erinmem.

Ümit Sami Yaşar

Yarım kalmış cümleler

Avuçlarımda solgun bir mevsim,
Ceplerimde yarım kalmış cümleler var.
Ne dönüşüne inanacak kadar umutluyum,
Ne de seni unutacak kadar cesur...

Biliyor musun?
En çok da hiçbir şey olmamış gibi yaşamayı öğrenmek yoruyor insanı.
Gülümserken içindeki enkazı saklamak,
Kalabalıkların ortasında kendi sessizliğini taşımak...

Belki bir gün
Adını anınca canım yanmayacak.
Belki bir gün,
Hatıran bir sızı değil de, uzak bir mevsim olacak.

Ama bugün değil!
Çünkü hâlâ avuçlarımda solgun bir mevsim,
Ceplerimde yarım kalmış cümleler var...

Ümit Sami Yaşar

Yerde kalan harfler

Mesela
yeni gelen mevsimle
adın yazılmaz artık duvarlara,
badana kokusu örter eski harfleri
çocukların taş attığı o köşe
seni hatırlamaz.

Rüzgâr daha temkinli eser bu yıl,
saçlarını dağıtacak birini bulamamış gibi.
Ağaçlar tomurcuklanır ama
hiçbiri senin sesin kadar taze değildir.

Ben yine geçerim o sokaktan,
ceplerimde eski bir yazın kırıntıları,
bir harfin gölgesi takılır ayağıma
eğilip alamam.

Çünkü insan bazı harfleri
yerden alırsa
yeniden başlamak zorunda kalır.
Ben yoruldum başlamalardan.

Ben değişmekten değil,
aynı yerden yeniden kırılmaktan yoruldum.

Şimdi içimde yarım bir alfabe var.
Bazı sesler eksik,
bazı susuşlar fazla.
Ve ben
hiç tamamlanmayacak bir kelime gibi
taşıyorum kendimi.

Bir nokta koymaya kalksam
ardından üç nokta geliyor.
Bitmiyor cümlem,
hep biraz daha kalıyor içimde.

Aynı yerden kırılmak
insanın hafızasına yerleşen bir çatlak gibi
gülüşüm oradan sızlıyor,
en çok oradan üşüyorum.

Oysa bir zamanlar
adını yüksek sesle söyleyebilirdim,
harfler birbirine çarpar,
ışık çıkarırdı.

Şimdi dilim
sessiz harflerle dolu.
Konuşsam anlaşılmayacak,
sussam içim büyüyecek.

Ben belki de
tamamlanmamakla barışmalıyım—
çünkü bazı kelimeler
eksik kaldığı için
insanı anlatır.

Bir yanım hep taslak,
üzerine “temize çekilecek” yazılmış
ama kimse oturup yazmamış.

Belki de insan
bitmemişliğinden yapılır;
biraz silik,
biraz üstü çizilmiş,
biraz yanlış yere konmuş virgül.

Benim içimde
yerini bulamamış bir yüklem var,
neye bağlansam devriliyor cümlem.
Özne çoktan gitmiş,
fiil tek başına üşüyor.

Tamamlanmak dedikleri şey
belki de fazla düzgün bir masadır;
her şey yerli yerinde,
hiçbir şey kalbe değmez.

Oysa eksik olan
hep bir yerden sızar insana—
bir şarkının yarım notası gibi,
bir kapının tam kapanmayan sesi gibi.

Ben şimdi
o aralıktan yaşıyorum.
Ne tamamen içerdeyim
ne bütünüyle dışarda.

Ve belki de
insanı en çok anlatan şey
tam söylediği değil,
söyleyemediğidir.

Ben en çok
boğazımda düğümlenen kelimelerden ibaretim.
Birine “kal” diyemediğim için
uzadı yollar,
birine “gitme” diyemediğim için
büyüdü gece.

İnsan bazen
en yüksek sesini
içinde kullanır.

Dışarıdan bakınca sakin,
içeride kıyamet.

Bir masa başında oturur gibi
yaşıyorum hayatı:
karşımda boş bir sandalye,
üstünde söylenmemiş bir cümle.

Ve bilirim,
bazı duygular ağızdan çıkarsa
küçülür.
O yüzden büyüttüğümüz ne varsa
içimizde taşıyoruz.

Belki de
insanı ele veren şey
anlattıkları değil
anlatırken titreyen yeridir.

Ümit Sami Yaşar

Yetersiz bakiye hüznü

Bu şehirde yağmur,
Mahalle bakkalına veresiye yazdırırken sesi titreyen adam mahcubiyetiyle yağar hep..

Benim yakam kalkık, ellerim paltomun en ıssız zulasında.
Sana Kadıköy'den ilk vapurla gelmek vardı şimdi,
Ama martılar bile simide küsmüş,
Ben kime, neyi anlatayım?

İstanbul dediğin nedir ki zaten?
İki yaka arasına sıkışmış,
Bozuk para üstü bekleyen bir çırak telaşı...

Galata Kulesi gibi yorgunum bu aralar;
Herkesin uzaktan fotoğrafını çektiği,
Ama kimsenin gelip de boynuna sarılmadığı, ağır bir taş yalnızlığı.

Ve biz seninle,
Soğumuş bir çay bardağının dibinde,
Bir türlü eriyemeden kalmış o iki kesme şeker gibi harcandık bu şehirde.
Tatlıydık belki,
Ama birbirimize karışmaya mecalimiz yetmedi.

Bir tramvay geçiyor İstiklal'den,
Sanki raylar doğrudan kalbime döşenmiş, gıcırdayarak...
Biz seninle bu şehrin figüranları bile olamadık,
Başrolünü vapurların oynadığı bu gişesi düşük filmde.
Ayrılığımız, Beşiktaş'ta doksanıncı dakikada yenilen o haksız gol gibiydi;
Sorsan bütün tribün ofsayt derdi,
Ama hakem düdüğü çoktan çalmıştı yüreğimizde.

Şimdi Kız Kulesi kadar lüzumsuz bir bekleyiş benimkisi.
Denizin ortasında yapayalnız,
Gelen giden gemilere hüzünle bakan,
Ama bir türlü senin kıyına yanaşamayan...

Gitmek mi zor, kalmak mı dersen;
En zoru bu koca şehirde,
Milyonlarca nefes cebimdeyken,
Senin nefesinden bir yudum bile alamamak.

Ümit Sami Yaşar

Yokluğumla kal sevgili

Madem yokluğum acı vermiyor sana,
Madem ki yokluğumda hissediyorsun ancak sevgimi;
Öyleyse sen,

YOKLUĞUMLA KAL SEVGİLİ..

Ümit Sami Yaşar

Yokluğun

Ne zaman,
Rüzgâr eski taş duvarlara dokunsa,
Şehir,
Senden kalan sessizliği taşıyor omuzlarında..

Ve dar sokaklarda dolaşır birazdan,
Eski bir akşamın ayak sesleri,
Bir köşe başında unutulmuş,
Mahzun bir mektup gibi durur yokluğun..

Ümit Sami Yaşar

Yoksa

Sensiz uyumak mı zor?
Yoksa
Sabah uyandığında yanında bulamamak mı?
Yada
Bunu sana sensizliğimde anlatmak mı?

Ümit Sami Yaşar

Yoksun ya

Şimdi sen gittin ya
şehir biraz daha şehir oldu
yani kalabalık, yani uğultulu,
yani bana değmeyen bir sürü insan.

Bir bardak çay koydum kendime
dem bu kadar koyu değildi eskiden
demek ki ayrılık
suyu bile eskitiyor.

Senin adın geçince
göğsümde küçük bir istasyon kuruluyor
trenler kalkıyor
ve hiçbiri varacağım yere gitmiyor.

Oysa biz
bir akşamüstünü paylaşmıştık
ikiye bölüp
yarısını cebine koymuştun
ki yarısı hâlâ durur bende
biliyor musun o gün bu gündür hiçbir akşam tamamlanmıyor.

Sana kızamıyorum
çünkü giden sensin
kalan benim
ve kalmak
insanın kendine yaptığı en uzun konuşmadır.

Perdeleri kapattım
rüzgâr içeri girmesin diye
ama insanın içinden esen şeyi
hangi pencere tutar?

Şimdi sen yoksun ya
dünya biraz daha dönüyor
ama ben
aynı yerdeyim
bir adım atsam
sana çarpacakmışım gibi.

Ümit Sami Yaşar

Yorgun bir şehrin cebinde sonbahar

Ihlamur kokulu bir sitem kaldı geriye,
Yapraklar, mahalle bakkalından veresiye düşer gibi düşüyor toprağa.
Bir hüznü özetliyor kaldırımlar,
Acelesi olan adamların hızlı adımlarında harcanan
Şu fukara eylül akşamüstleri gibi...

Ne tam kalabildik seninle,
Ne de adamakıllı gidebildik birbirimizden.
Sokak lambaları yakılıyor birer birer;
Tıpkı verilip de tutulmayan sözler gibi isteksiz,
Tıpkı ilk bakışta aklımızı alan ama hiç ısınamadığımız
O kiralık dairelerin soğuk koridorları gibi...

Şehir, cebinde son bozukluklarını sayan bir çırak yorgunluğunda.
Üstelik yağmur başladı başlamasına da
Yıkamıyor içimizdeki o tozlu, o tenha kırgınlığı.

Sen şimdi başka bir hikâyenin en afili cümlesisin belki,
Ben ise yan yana gelmesi imkânsız iki kelimenin
Arasında unutulmuş bir virgül kadar kırgın.
Yapraklar rüzgâra eğiliyor, ben sana...

Ama bilirsin işte;
Sonbahar, bu şehirde son treni kaçırmış bir yolcunun
Bilet gişesine ettiği o sessiz sitemden başka nedir ki?

Ümit Sami Yaşar

Yorgun hatıralar

bir akşamüstü
sessizlik sızar pencerenden içeri,
zamandan bir dize çalarsın
henüz söylenmemiş şarkılara.

yürürsün gölgelerin inceldiği yere kadar;
cebinde dünün yorgun hatıraları,
gözlerinde yarının ürkek aydınlığı.

ne çok şey sığdırmışsın meğer
bir avuç zamana,
bir fırtınaya boyun eğmeyecek kadar derin,
bir yaprağın düşüşü kadar sessiz.

durup bakarsın geride bıraktığın izlere;
ne giden tamamen kaybolmuştur
ne de kalan tam anlamıyla buradadır.
bir dengedir yaşamak,
kırılan yerlerinden yeniden filizlenmek.

bırakırsın kendini rüzgarın serin kucağına,
adını henüz koymadığın bir sevincin neşesiyle.
her adımda biraz daha hafifleyerek,
her solukta biraz daha kendi özüne dönerek...

ve sen,
her gün yeniden başlarsın
kendi gökyüzünü baştan çizmeye..

Ümit Sami Yaşar

Yutulan harfler sokağı

Kaç defa sesim boğuldu sessizliğinde,
Kaç defa kendime geldim,
Kanayan, kanatan yokluğunla..

Yokluğun, paslı bir jilet kesiği gibi...
Önce hissettirmez kendini,
Sonra sızlatır ince ince, derinden.
İşte öyle kanayan, kanattıkça bile adını söyleten bir sızı bu.
Kaç defa kendime geldim senin yokluğunun karanlık sokağında,
Kaç defa yolumu unuttum da
Adımlarım yine senin o amansız çıkmazına dayandı.
Son seferini kaçırmış bir gece otobüsü kadar yorgun,
Ve bir o kadar yalnız kaldı cümlelerim..

Seni sevmek,
Ağustos sıcağında kar yağmasını beklemekti belki de.
Ya da sağanak yağmurda, rüzgâra karşı kibrit yakmaya çalışmak...
Elimi rüzgâra siper ettim etmesine de,
Cebimdeki son umudu da ıslattım sonunda.
Şimdi devrik bir şiirin en hüzünlü öznesiyim ben;
Sustuğum yer kadar ağır,
Anlattığım kadar yarım.

Kaç defa yuttum harfleri senin adının geçtiği sokaklarda...
Sesim boğuldu sessizliğinde, içime aktı ne varsa.
Hani derler ya, "insan en çok tutunamadığı yerden kırılır" diye;
Ben senin olmadığın o koca boşluktan kırıldım,
Ve ne yaptımsa, toplayamadım bir daha kendi parçalarımı.

Ümit Sami Yaşar

Yürekler üşür

Yürekler üşür,
Günlerin hasretine kuytular iner,
Takvim yaprakları gibi dökülür insan.

Ümitler söner bir yangının ardından,
Külleri dolar avucuna eski bir aşkın.

Yol olur yürekler insafsız acılara,
Biri gelir gider,
Diğeri satar aşkı bir tutam maddiyata.

Yürekler üşür,
Akşam daha alacasındadır hayatın oysa,
Duygular yapraklarını döker birer birer.

Erir günden güne,
Santim santim, biter insan,
Biter üşümenin hazin vadesi.

Yürekler üşür,
Hep birileri üşür sonsuza dek..

Ümit Sami Yaşar

Zaman ve ömür

Çay bardaklarında soğuyan zaman,
Eski saatlerin yorgun tik takları,
Rüzgârın savurduğu gazete parçaları...

Hepsi birbirine benziyor artık.
Hepsi,
Biraz geç kalmış bir ömrün
Başka şekilleri..

Ümit Sami Yaşar

Zeytin burnu sahilinde

Gözlerinin mavisi denizi kıskandırırdı,
Tenin buğday başaklarını...
Ve ben,
Seni her özlediğimde,
Her gece bir yıldız ölür,
Bir martı çığlık atardı Zeytinburnu sahilinde.

Rüzgâr adını taşırdı usulca,
Dalgalar susmayı benden öğrenirdi.
Kıyıya vuran her köpükte
Biraz daha eksilirdi içim.

Şimdiyse;
Bekliyorum hala sahilde bir bankta,
Belki dönersin diye, değil.
Belki bir gün yine,
Aynı gökyüzüne bakarız diye...

Ümit Sami Yaşar